

U.I.D Prologue

ประเทศไทย ค.ศ. 2098

Imperial Grand State อาคารลอยฟ้าใจกลางเมือง

“ยินดีต้อนรับทุกท่าน ผมคือ บิล หนึ่งในผู้บริหารเกมไซเบอร์เอเชียที่กำลังเปิดให้บริการ ก่อนอื่นขอขอบคุณที่มาร่วมงานแถลงข่าวเปิดตัวเกมแนว ฮาร์ดคอร์ เซอร์ไววัล (Hardcore Survival) อย่าง Unidentified District หรือที่ทุกท่านรู้จักกันในชื่อ U.I.D” ชายชุดสูททากล่าวภายในห้องระดับแกรนด์ที่ได้ชื่อว่าใหญ่ที่สุด

ค่าเช่าพื้นที่ห้องนี้สูงมากจนพอที่จะใช้ตั้งบริษัทเล็กๆ สักแห่งหนึ่งได้เลยทีเดียว แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับงานแถลงข่าวเปิดตัวเกม U.I.D ที่สร้างรายได้มหาศาลในทุกประเทศที่เปิดให้บริการอย่างถล่มทลาย ถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนโฉมหน้าของยุคแห่งเทคโนโลยีเกมเลยก็ว่าได้ และภายในห้องสี่เหลี่ยมที่กว้างขนาดบรรจุรถยนต์ราวๆ 100 คันได้นั้นก็เต็มไปด้วยนักข่าวและผู้เข้าร่วมงาน ซึ่งการันตีได้ถึงความน่าสนใจของเกม โดยบรรยาการแถลงข่าวนี้จะถ่ายทอดสดออกไปทั่วทั้งประเทศเลยทีเดียว

“อย่างที่ทุกท่านรู้ว่า U.I.D คือโลกเสมือนอีกโลกหนึ่ง ซึ่งสร้างขึ้นโดยโปรแกรมเครื่องเล่นเฉพาะที่พัฒนาขึ้นอย่างลับๆ มากกว่า 30 ปีภายใต้ชื่อ IllusionFEELs หรือ โปรแกรม ILSF (อีลฟี) ซึ่งผมรับรองว่าภายใน 30 ปีข้างหน้าจะยังไม่มีใครพัฒนาเทคโนโลยีได้เหนือกว่าเรา นั่นทำให้เกม U.I.D มีผู้เล่นออนไลน์ทั่วโลกพร้อมกันกว่า 20 ล้านคน และมียอดลงทะเบียนทะลุ 100 ล้าน ID”

ทันทีที่กล่าวถึงจำนวนผู้เล่นปัจจุบัน เสียงฮือฮาก็ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพราะนั่นเป็นสถิติการเล่นเกมออนไลน์พร้อมกันที่ยังไม่เคยปรากฏมาก่อน และมีแนวโน้มจะสูงขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากการรูก็คีบเปิดให้บริการเกมที่มีเป้าหมายไปทุกประเทศทั่วโลก

“ฮ่าๆ นาคใจใหม่้ยั้ครับ” บิลถามเกมหัวเราะเพื่อเรียกความสนใจอีกครั้ง

“อะแยม! สำหรับเนื้อหาของเกมนั้นจะเกี่ยวกับโลกที่ประชากรทั่วทั้งโลกติดเชื้อ... ใช้แล้วครับ ในความเข้าใจของหลายๆ ท่าน มันอาจจะเป็นซอมบี้ แต่สิ่งมีชีวิตที่ติดเชื้อและเกิดการกลายพันธุ์ภายในโลกของ U.I.D นั้นจะถูกเรียกว่า ไอกิส (IGIS - Inhuman Growth Infection Status) ซึ่งมันไม่ได้มีเป้าหมายในการฆ่ามนุษย์เพื่อกินเหมือนตำนานซอมบี้ที่ท่านทั้งหลายเคยได้ยิน แต่มันโจมตีผู้คนเพียงเพื่อให้การติดเชื้อเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น และผู้เล่นจะสวมบทบาทเป็นผู้รอดชีวิตที่มีเป้าหมายหลักร่วมกัน ในส่วนนี้ผมจะขอพูดเพิ่มเติมภายหลัง” บิลหยุดพูดก่อนจะยกแก้วน้ำที่หุ่นดรอยด์นำมาเสิร์ฟขึ้นดื่มเพื่อดับกระหาย

ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครประหลาดใจกับเนื้อหาของเกมสักเท่าไร เนื่องจากทุกคนรู้ดีกันอยู่แล้ว เพราะถึงแม้เกมจะเพิ่งเปิดให้บริการเพียง 3 เดือนเท่านั้น แต่สื่อต่างประเทศได้ทำรีวิวเกมหรือข้อมูลเกมถึงขนาดเปิดเป็นเว็บไซต์ขนาดใหญ่ ที่มีข้อมูลหมุนเวียนทุกๆ นาที รวมถึงตลาดการซื้อขายที่เติบโตและมีมูลค่าสูงมากพอที่จะทำเป็นงานอดิเรกหรืออาชีพหลักได้เลยทีเดียว

“ทางด้านตัวเกมนั้นเป็นแบบเรียลไทม์ (Real Time) เนื่องด้วยเทคโนโลยีของเรายังไม่สูงพอที่จะทำให้เวลาในโลกเสมือนมีมากกว่าปัจจุบัน เราจึงจำเป็นต้องจำกัดเวลาการเล่นไว้ที่ 8 ชั่วโมงต่อวันของทุกวัน โดยเครื่องเล่น ILSF ที่ถูกติดตั้งไว้จะเชื่อมต่อเข้ากับร่างกายของคุณโดยตรงผ่านทั้งสี่มุมห้อง” บิลขยิบมือทั้งสองข้างออกพร้อมกับที่ภาพฮอโลแกรมถูกฉายขึ้นทั่วทั้งห้องแกรนด์ ให้ผู้เล่นเห็นเครื่องสี่เหลี่ยมมีสายระโยงระยาง ซึ่งติดตั้งไว้ที่ทั้งสี่มุมห้องในรูปแบบสามมิติ เพื่อให้ผู้ร่วมงานเลื่อนดูได้ทุกองศา

“ใช้แล้วครับ ทันทีที่คุณอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมของเครื่องทั้งสี่นี้ คุณก็ได้เข้าสู่โลกมายาที่ไม่อาจหยั่งถึงของ ILSF แล้ว”

ทันทีที่บิลพูดจบ ทั่วทั้งห้องก็สิ้นเสียงเสียนเล็กน้อย ก่อนที่แสงเลเซอร์สีเขียวจะถูกปล่อยออกมาจากเครื่องเล่น ILSF ทั้งสี่มุม และพุ่งผ่านทุกคนไปอย่างรวดเร็วพร้อมกับภาพที่มุ่มห่องค่อยๆ เปลี่ยนไปกลายเป็นทุ่งหญ้าสีเขียวขจียาวสุดลูกหูลูกตา

ท่ามกลางความตื่นตะลึงของผู้ที่เพิ่งเคยสัมผัสโลกมายาแบบนี้เป็นครั้งแรก

จากห้องแกล้งขำก็กลายเป็นผืนดินที่สัมผัสสายลมและต้นหญ้าพลิ้วไหวได้เสมือนจริง กลิ่นดินกลิ่นทรายหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวไม่ต่างอะไรกับของจริงเลยแม้แต่น้อย และให้ความรู้สึกเหมือนเดินไปไกลแค่ไหนก็ได้เท่าที่ต้องการ ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วมีพื้นที่ขนาดบรรจุรถยนต์ 100 คันก็ตาม

“ในโลกแห่งมายานี้ตามธรรมชาติแล้วคุณจะไม่เหมือนแค่ผืนไป แต่ทุกๆ สิ่งที่คุณกระทำในนี้จะถูกบันทึกลงในโปรแกรม ILSF ที่เชื่อมต่อกับเครื่องแม่ของบริษัทโดยตรง ผ่านการป้องกันการแฮกระดับสูงสุดที่พัฒนาอยู่ตลอดเวลา และข้อมูลทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับภายใต้ U.I.D ของคุณ เพราะฉะนั้นแล้วขอให้อ่านใจได้

“ด้านการเล่นนั้นอย่างที่รู้กันว่าเราเปิดบริการ 8 ชั่วโมงต่อวัน ทุกท่านเลือกระยะเวลาการออนไลน์เองได้ แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกท่านควรรู้เพิ่มเติมคือ เมื่อล็อกอินแล้วจะไม่สามารถล็อกเอาต์ออกจากเกมได้จนกว่าจะครบ 8 ชั่วโมง เมื่อครบกำหนดเวลาแล้วทุกท่านก็จะตื่นขึ้น และรู้สึกเหมือนเพียงผืนไปเท่านั้น ร่างกายยังคงมีพลังสำหรับทำงานเต็มที่ ไม่ว่าในความฝันนั้นคุณจะใช้แรงไปมากเท่าไรก็ตาม

“เครื่องมาตรฐานที่เราจำหน่ายนั้นเล่นได้พร้อมกันสูงสุด 5 คนภายในห้องสี่เหลี่ยมที่ติดตั้งเครื่องเล่นเกม ILSF ไว้ หากจำนวนผู้เล่นมากกว่านั้น ระบบตาข่ายเซนเซอร์ก็จะร้องเตือน และจะไม่ทำงานจนกว่าจำนวนผู้เล่นจะไม่เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้...อ้อ! ผมลืมไป เกมนี้สำหรับผู้ที่อยู่ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปเท่านั้นนะครับ”

คำพูดปิดท้ายที่ฟังดูเล่นดังขึ้นทั่วโลก เสมือนถูกสร้างผ่านโปรแกรม ILSF กระนั้นก็ไม่มีการเห็นบิลภายในโลกนี้ได้ จะได้ยินก็เพียงแค่เสียงของเข่าที่ตึงก็ก้องชัดเจนอยู่ในหัวเท่านั้น...ใช่แล้ว ในโลกนี้เขาคือพระเจ้าคือ นีเอง สำหรับใครที่สงสัยว่าทำไมผู้เล่นถึงต้องอายุ 18 ปีขึ้นไป นั่นก็เพราะว่านี่คือเกมแนวฮาร์ดคอร์ เซอร์ไววัล ที่มีอัตราความเจ็บปวดเท่ากับ 40 เปอร์เซ็นต์ของความเจ็บปวดจริง ไม่ว่าคุณจะถูกทำร้ายด้วยมีด ดาบ ปืน หรือคมเขี้ยวพวกไอกิส คุณจะรู้สึกเจ็บปวดเป็น 40 เปอร์เซ็นต์ของความเจ็บปวดจริง นั่นก็เพื่อความสมจริงของเกม “และข้อมูลภายในเกมทุกอย่าง ทั้งไอเทม ตำแหน่ง ระดับ ยศ เทรียณ และอื่นๆ อีกมากมายจะถูกแยกบันทึกไว้ในชิปขนาดเท่าข้อนิ้วมือ” ภาพฮอโลแกรมขนาดใหญ่ปรากฏที่กลางฟุ้งหญ้าอีกครั้ง ดึงความสนใจจากทุกคนให้หันมามอง

“ชิปนี้ใช้งานได้กับโปรแกรม ILSF เท่านั้น หากมีการพยายามเข้าถึงข้อมูลโดยโปรแกรมอื่น ชิปนี้จะทำลายตัวเองทั้งทันที เพราะฉะนั้นผู้ที่คิดจะแฮ็กเกมก็ต้องแฮ็กโปรแกรม ILSF ให้ได้เสียก่อน ซึ่งผมขอรับประกันว่าไม่มีใครบนโลกนี้ทำได้ เว้นแต่ว่าคุณจะนั่งโหม่แมชชีนมาจากโลกอนาคตครับ ฮ่าๆ” บิลหัวเราะอย่างมั่นใจในโปรแกรมป้องกันเต็มที่ เพราะจากการเปิดให้บริการมา 3 เดือนในโซนสหรัฐอเมริกา ยุโรป และเอเชีย ยังไม่พบการถูกโจรกรรมข้อมูลแต่อย่างใด

“ด้านชิปนั้นจะระบุระดับของผู้เล่นตามสีของชิปที่สังเกตได้ง่ายๆ คือ บรอนซ์ (สีทองแดง) ซิลเวอร์ (สีเงิน) แชนป์ไฟร์ (สีฟ้า) เอเมอร์ลัด (สีเขียวใส) รูบี้ (สีแดง) โกลด์ (สีทอง) แพลทินัม (สีขาว) ไดมอนด์ (สีใส) และบลูมูน (สีน้ำเงิน) ซึ่งตอนนี้ระดับสูงสุดของชิปคือสีน้ำเงินใส บลูมูน แร่อัญมณีที่สวยงามที่สุดในโลกที่เราเพิ่งค้นพบบนดวงจันทร์เมื่อ ค.ศ. 2042 ที่ผ่านมารับ ถ้านับรวมแล้วก็มีทั้งหมด 9 ระดับสามารถใช้ชิปเชื่อมต่อกับอุปกรณ์เทรดดิ้งอาร์ม (Trading Arm) ได้”

ภาพฮอโลแกรมเปลี่ยนจากภาพชิปสีต่างๆ เป็นภาพปลอกแขนเหล็กที่ถูกเรียกอย่างสากลว่า เทรดดิ้งอาร์ม ซึ่งใช้สำหรับการซื้อขายของภายนอกหลังจากที่ตัวเกมไม่ได้เปิดให้บริการ และเปรียบเสมือนอุปกรณ์ที่ใส่เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราคือผู้เล่นของเกม U.I.D โดยชิปที่ใส่เข้าไปนั้นจะถูกซิวไว้ด้วยฟิล์มสีที่ป้องกันได้เป็นอย่างดี แต่ยังคงมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เรียกได้ว่าเสมือนอุปกรณ์ชั่วคราวระดับของตัวเองก็ไม่ผิดนัก

“เอาละ ถ้าพูดถึงการเสียชีวิตภายในเกม แน่นนอนความเจ็บปวดที่คุณได้รับคือ 40 เปอร์เซ็นต์ แต่นอกเหนือจากนั้นคือชิปของคุณจะถูกทำลายไปด้วย และคุณจะต้องเข้าไปโลกของ U.I.D ในวันนั้นๆ ไม่ได้อีก หรือสรุปง่าย ๆ ก็คือตัวละครของคุณได้ตายไปจริงๆ ภายในโลกของ U.I.D”

“ส่วนข้อมูลเกมในส่วนต่างๆ ที่เจาะลึกลงไปนั้น ผมขอเชิญชวนทุกท่านเข้ามาร่วมเป็นกองกำลังให้โลกใบใหม่แห่งนี้ มาพบ... มาสัมผัสตัวเกมที่สมจริงจนทำให้คุณอดคิดถึงช่วงเวลาพักผ่อนอันแสนมีค่าในตอนกลางคืนไม่ได้ ไม่กระทบต่อการเรียน ร่างกาย หรือการทำงานใดๆ ทั้งสิ้น ขอเพียงแค่ช่วงเวลานั้นเป็นเวลานอนของคุณก็พอ” พลันฝนก็ตกลงมาอย่างแรง พาร์รองฟ้าผ่าราวกับว่าพายุโหมกระหน่ำ ทุกคนเปียกปอนแต่ไม่มีที่ให้หลบฝน ผืนดินรอบๆ เริ่มลื่นสะเทือนราวกับแผ่นดินไหว ผืนดินที่เขียวขจีถูกแทนที่ด้วยตึกรามบ้านช่องที่ดูทรุดโทรม พร้อมจะถล่มได้ทุกเมื่อ

“กรี๊ดดด!!!” นักข่าวสาวกรี๊ดลั่นเมื่อมองไปบนตาดฟ้าตึก นั่นคือมนุษย์ผู้ติดเชื้อที่เรียกว่าไอกิส มันจ้องเธอตาเขม็ง มีปมทั่วตัวดูน่าเกลียดน่ากลัว ผิวหนังทุกส่วนดูคล้ายถูกไฟลวก มันไม่สวมเสื้อผ้า แม้มองภายนอกอาจจะยังจำแนกเพศออก แต่พวกมันไม่มีอวัยวะเพศหลงเหลืออยู่เลย มีเพียงรูปร่างที่บิดเบี้ยว และเขี้ยวเล็บที่แหลมคมพร้อมเข้าประหัตประหารศัตรู

“และนี่คือซุมพลังของโปรแกรม ILSF”

“ไม่ว่าจะเป็นฝนตก ฟ้าร้องฟ้าผ่า คลื่นทะเลยักษ์ หรือพายุเฮอริเคน อากาศที่ร้อนอบอ้าวแทบจะเผาคุณเป็นจุน หรือหนาวเย็นจัดจนแช่แข็งคุณให้กลายเป็นตุ๊กตาคิมะ ที่นี้เรามีให้คุณสัมผัสได้ทุกอย่าง” ขณะเสียงพูดนั้นดังก้องกังวาน ภาพรอบห้องก็เริ่มบิดเบี้ยวคล้ายกับหลุมมิติ หรืออะไรสักอย่างที่มีความน่ากลัวมากพอที่จะทำให้คนขวัญอ่อนต้องหลับตาปิดหูด้วยความสยองกลัว

“เข้ามาสิ เข้ามาดูทุกอย่างในโลกนี้ด้วยตาของคุณเอง เข้ามาตามหาอำนาจและเงินตราที่อาจอยู่ในมือคุณ ด้วยยอดการซื้อขายแลกเปลี่ยนไอเทมในเกม ที่มากเสียยิ่งกว่าเงินหมุนเวียนภายในประเทศเล็กๆ”

“เราชวนคุณ...คุณ...เลิกเอง!!”

ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคนที่หวาดกลัว แต่เพียงแค่กะพริบตาเท่านั้นทุกคนก็กลับมาอยู่ภายในห้องแถวๆเหมือนเดิม...สภาพร่างกายที่เปียกปอนจากพายุฝนเมื่อครู่ก็หายไป ทั่วทั้งห้องมีเพียงความเงียบสงบ ไม่มีเสียงใดๆ นอกจากเสียงหายใจหอบฟืดฟาด เหนือสุดออกมาจากรูชุมชนของผู้ที่ประสบพบเจอความเสมือนจริงในโลกของ ILSF เป็นครั้งแรก

นักข่าวสาวที่กรี๊ดลั่นเมื่อครู่แทบมือเรียบบางไว้ที่อก เธอไม่มีวันลืมเหตุการณ์เมื่อไม่กี่วินาทีที่แล้วไปชั่วชีวิตอย่างแน่นอน และทุกๆ อย่างที่เกิดขึ้นนั้นถูกถ่ายทอดสดออกไปทั่วทั้งประเทศ เป็นการตอกย้ำถึงความสมจริงของโปรแกรม ILSF หรือเกม U.I.D

“ยินดีต้อนรับทุกท่านสู่ Unidentified District ผมขอจบการแถลงข่าวแต่เพียงเท่านี้...”

เสียงก้องกังวานดังขึ้นก่อนจะค่อยๆ หายไปพร้อมกับตัวของบิล ไม่มีใครรู้ว่าเขาหายไปตอนไหน ไม่มีใครเห็นเขาเลย หรือเขาไม่มีตัวตนอยู่ในห้องนี้มาตั้งแต่แรก

แล้ว ซึ่งไม่มีใครให้คำตอบได้
ไม่มีใครเลยสักคน...

โอกาสของคนตกงาน

“U.I.D ขอขอบคุณทุกความสนับสนุน หลังจากเปิดเซิร์ฟเวอร์มาได้ 2 สัปดาห์ ยอดการเล่นภายในก็ทะลุหลักล้านเป็นที่เรียบร้อยแล้วค่ะ ตอนนี่เรามีกิจกรรมสำหรับขอบคุณ...”

“หนวกหูชะมัด” เสียงสบถมาจากชายหนุ่มผมยาวยุ่งเหยิง มีเคราแพะเล็กๆ ที่ปลายคาง รูปร่างไม่กำยำนัก แต่มีกล้ามเนื้อพองูโจรกระจอกได้อยู่บ้างเมื่อรวมกับความสูง 180 เซนติเมตร อย่างไรก็ตาม ถ้าดูจากเสื้อกล้ามสีขาวหม่นกับกางเกงยีนขาตๆ นาฬิกาตัวประกอบสภาพทรุดโทรมที่ไม่เดินมาปีกว่าแล้ว และรองเท้าผ้าใบที่ขาดรูดจนนิ้วโป้งทะลุออกมาสัมผัสสออากาศร้อนยามบ่ายได้...นั่นทำให้เขาดูเหมือนพวกโจรกระจอกมากกว่า

“ไม่ได้งานอีกตามเคย” ชายหนุ่มขยักกระดาดเซเบอร์โทร. บริษัทที่เป็นความหวังสุดท้ายที่ก่อนจะบดขยี้ด้วยเท้าพร้อมกับถอนหายใจออกมาเป็นระลอกเมื่อมองไปทางไหนก็เห็นแต่ปลอกแขน ที่เหมือนจะเป็นเทรนด์ฮิตมาตั้งแต่สัปดาห์ก่อน รู้สึกมันจะถูกเรียกว่าเทรนด์ดิงอาร์มสินะ

‘เฮอะ ไอ้พวกติดเกมเฮี้ย ชีวิตสุขสบายของพวกที่ไม่ต้องดิ้นรนอย่างแกนี่มัน โชคดีดิบ...ให้ตายสิพับผ่า’

ปลักกก!! “เฮ้ย! อะไรของแกวะ รีบขนาดนี้ พ่อจอดรกรอหน้าโรงเรียนรึไง!” คนดำ ดำพร้อมชู้นี้วกกลางก่อนจะหันไปมองแผ่นหลังของชายร่างเล็กที่เพิ่งชนไหล่เขา

แล้วหนีไปหน้าด้านๆ ไม่สนใจคำต่าของเขาแม้แต่น้อย และขณะที่เขากำลังมองโลกในแง่ลบอยู่นั้น เสียงไซเรนของ ฟลายไบค์ (Fly Bike หรือยานพาหนะอากาศยานขนาดเล็ก) ก็ดังขึ้นเรียกความสนใจจากคนบริเวณรอบๆ เพียงเท่านี้สมมองที่แม่จะไม่ค่อยได้ใช้งานสักเท่าไรก็พอจะปะติดปะต่อได้ว่า คนที่เดินชนเขาแล้วหนีไปเป็น...โจรกระจอกแน่นอน

“อย่างนี้ก็สวยซะไอ้หนุ่ม!” เขาเสะเย้ยมาก่อนจะวิ่งไล่ตามโจรกระจอกไปทันทีด้วยความหมั่นไส้หรือเพราะเป็นพลเมืองดีก็ไม่ทราบ

ไปทางซอย 72 ันนี้ ถ้าตรงไปทางนั้นก็เจอทางแยกซ้ายขวา ทางซ้ายเป็นทางออกถนนใหญ่ เจ้านั่นคงไม่เลือกทางนั้นแน่ เพราะฟลายไบค์จะได้เปรียบในพื้นที่กว้าง มันคงจะเลือกทางขวาที่เป็นย่านชุมชนและมีตึกรามบ้านช่องบดบังมากกว่า ชายหนุ่มเดาเส้นทางเดินของโจรกระจอก ก่อนจะมุ่งไปทางซอยลัดด้านข้างที่เขาคุ้นเคยดี

“แฮก แฮก...ไอ้บ้าเอ๊ย มันจะตามติดกินไปแล้วนะเว้ย” หัวขโมยมือสมัครเล่นที่เพิ่งถูกไล่ล่าด้วยฟลายไบค์เป็นครั้งแรกวิ่งเหวี่ยงดอกฟลางบิน ตอนนี้อาเห็น้อยล้ำมากหลังจากวิ่งมาเป็นเวลากว่าครึ่งชั่วโมง

แม้ฟลายไบค์จะไม่สามารถจับเขาได้ แต่เครื่องเซนเซอร์ติดตามเป้าหมายในระยะ 1 กิโลเมตรทำให้ตำรวจรู้ตำแหน่งของหัวขโมยอย่างเขาได้แน่ชัด และเมื่อไรที่เขาเห็น้อยหรือหยุดวิ่ง นั่นคือจุดจบ เพราะกองกำลังภาคพื้นดินจะเข้าถึงตัวเขาได้ภายในไม่กี่นาที

“เป้าหมายหลบหนีไปทางแยกขวาเข้าซอย 48 ของ แอเรีย 17 ไปแล้ว เซนเซอร์ตรวจสอบอัตราความถี่ของการหายใจสูงขึ้นเรื่อยๆ ขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่แอเรีย 17 ที่ใกล้ที่สุดเตรียมตัวให้พร้อมด้วย”

เสียงไซเรนยังคงดังต่อเนื่องพร้อมกับที่ฟลายไบค์บินเข้าไปสู่อาคารชุมชนที่มีคนพลุกพล่าน จนมองเป้าหมายด้วยตาเปล่าไม่เห็น แม้ว่าเซนเซอร์จะยังจับสถานที่ได้อยู่ก็ตาม ทว่า...ปัญหาที่แย่มากที่สุดก็คือสายไฟฟ้าที่โยงกับตึกรามบ้านช่องทำให้ฟลายไบค์บินผ่านเข้าไปไม่ได้

“เป้าหมายกำลังจะหลุด ย้า! เป้าหมายกำลังจะหลุดไปแล้ว!” ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์แจ่งครั้งสุดท้ายก่อนจะชัตดาวนระบบคอมพิวเตอร์ของฟลายไบค์ และ

กระโดดลงมาที่ความสูง 10 เมตร จากนั้นไปเขาจะต้องตามล่าภาคพื้นดินโดยไร้ซึ่งเรดาร์

“ฮ่าๆ อย่างที่คิดไว้เลย ฟลายไบค์ไม่สามารถบินพ้นสายไฟฟ้าที่ยังอยู่ระหว่างตึกสูงแถวนี้ได้ ลาขาดละนะไอ้พวกบ้าทั้งหลาย! ภาคพื้นดินแบบนี้พวกแกไม่มีทางได้กินข้าหรือก๊วย!” หัวขโมยหนุ่มตะโกนทั้งท่าย มือสองข้างกระชกกระเป๋าใส่น้ำตาลซึ่งบรรจุของที่ขโมยมาจนตุงอย่างฮึกเหิมและมั่นใจในการหลบหนีของตัวเอง ถ้าเป็นการไล่ล่าทางพื้นดินละก็...เขาหนีพ้นมาแล้วทุกครั้งจนถึงปัจจุบัน

ดับ! ก่อนที่หัวขโมยจะเลี้ยวเข้าซอยและลอยนวลไป เขาชนกับชายร่างกำยำที่สูงใหญ่พอจะชูโจรกระจอกให้หงอได้

“เซอร์ไพรส์!!!” เสียงตะโกนบ่งบอกว่าดูอารมณ์ดีที่จับเหยื่อได้

“กะ...แก็...ไม่ใช่ตำรวจนี่นา ฮ่าๆ...อย่ามายุ่งดีกว่า”

หัวขโมยทำใจดีสู้เสือก่อนจะคว้ามีดหลังเป้ไว้ด้วยมือข้างขวาอย่างรวดเร็ว...เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าไม่มีทีท่าจะถอยแน่แล้ว และหากชักช้าก็อาจจะถูกตำรวจท้องที่จับกุมได้ พุดได้ว่าตอนนี้เขาถูกบีบจนไม่เหลือทางไหนอีกแล้ว

“เสียใจด้วยนะ แต่การหลบหนีภาคพื้นดินของแกจบแล้วไอ้หนู” ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมทำสายตาเย้ยหยัน

“ยะ...อย่ามาล้อเล่นนะไวย!” หัวขโมยตะโกนอย่างฮึกเหิมครั้งสุดท้ายและแถมมีดลงไปสุดกำลัง!!

“ซอย 42 แอเรีย 17 ไม่พบวีแวนคนร้าย”

“ซอย 44 ก็ด้วย นายเน่ใจนะว่ามาแถวนี้ล่ะ”

“46 ก็เช่นกัน เราปิดล้อมไว้แล้ว แต่ไม่เห็นวีแวนเลย”

ไม่มีเสียงตอบรับจากต้นสังกัดที่ขอความช่วยเหลือ หลังจากที่เขากะโดดลงมาจากรถไฟ 5 นาทีแล้ว แต่กลับเกาะรอยใดๆ เพิ่มไม่ได้เลย

“ให้ตายสิ...บ้าชะมัด!!!” นายตำรวจสบถอย่างอารมณ์เสียเมื่อมองไปทางไหนก็เห็นแต่ฝูงชนและตรอกซอยยิบย่อยเต็มไปหมด

“ทางนี้ก็สูญเสียเป้าหมายแล้วเช่นกัน” คำตอบที่ลึนหวังดั่งขึ้นท่ามกลางความเงียบที่เกิดขึ้นชั่วขณะ

“เป้าหมายที่ว่านะ หมอนี่ใช้มัยครับคุณตำรวจฟลายไบค์”

ประโยคนั้นราวกับเสียงสวรรค์จากชายหนุ่มสูง 180 เซนติเมตร ที่แบกเจ้า

หัวขโมยไร้สติเอาไว้ มืออีกข้างของเขาก็คือของกลาง ซึ่งเป็นกระเป๋าสีน้ำตาลที่ถูกขโมยไป ท่ามกลางความตื่นตะลึงของทุกคนที่ไม่คาดคิดว่าจะมีพลเมืองดีจับคนร้ายได้ เพราะปกติหนึ่งร้อยคดีจะมีสักคดีที่ได้พลเมืองดีช่วยไว้เช่นนี้

“เราได้อันนี้แล้ว...ยกเลิกการปิดล้อมได้” ตำรวจหนุ่มกล่าวผ่านหมวกสื่อสารด้วยภาพฮอโลแกรมภายใน และหยุดการเชื่อมต่อลง

ณ ร้านขายอุปกรณ์เกม U.I.D [17.08 PM]

“อ้อ ขอบคุณมาก ขอบคุณมาก ขอบคุณมาก ถ้าไม่ได้คุณช่วยไว้ ร้านเราแย่แน่ๆ” ชายแก่อายุราวห้าสิบผู้เป็นเจ้าของร้านกล่าวขอบคุณพลางจับมือชายหนุ่ม ที่ตอนนี้ได้ชื่อว่าเป็นพลเมืองดีไปโดยปริยาย

“ให้ตายสิ ของในนี่นั่นเป็นอุปกรณ์เกมหรือหรือนี่ แถมร้านเล็กๆ แบบนี้ก็คงไม่มีอะไรตอบแทนให้เราหรอกมั้ง แยะจริงๆ เสียเวลาซะหมด” ชายหนุ่มเกาหัวแกรกๆ ระหว่างตีหน้ายิ้มสร้างภาพ เพราะเขาไม่ค่อยสนใจเรื่องเกมอยู่แล้ว

“ซิลเวอร์ชิปพร้อมเทรดดิ้งอาร์มทั้งหมด 3 ชุดนี้มูลค่ากว่า 1,500,000 บาทเลยนะ ไม่รู้จะขอบคุณยังไงดี” แถกแก่กล่าวพลางหยิบอุปกรณ์เทรดดิ้งอาร์มที่ฝังชิประดับซิลเวอร์ไว้ออกมาทีละชิ้น ทีละชิ้น

ชายหนุ่มลุกขึ้นโต้ทันที “ล้านห้า! ไอ้ของเล่นพวกนี้มันแพงขนาดนั้นเลยหรือลุง บ้าแล้ว”

“แน่ละสิ ก็เกมมันออกจะฮิตซะขนาดนั้นนี่นา ไม่รู้จะอะไรเลยหรือไงพ่อหนุ่ม... ว่ากันว่าไอ้เกมในเกมนี้นี้เป็นที่ต้องการในตลาดสูงมาก ถ้าเล่นดีๆ ก็อาจจะทำเงินใช้เดือนหนึ่งเป็นแสนเลยนะ หึๆ”

เพียงแต่คำพูดไม่กี่คำก็ตัดสินอนาคตของคนคนหนึ่งได้ไม่ยากแล้ว

“ปะ...เป็นแสน...ต่อเดือน” ชายหนุ่มที่สภาพร่างกายทรุดโทรมกำลังจินตนาการถึงสภาพตัวเองที่ดูดีขึ้นกว่าเดิม

“น่าสนใจใช้หมดละ ถ้าจะซื้อละก็เดี๋ยวลุงลดราคาให้พิเศษเลยนะ ถือเป็นของตอบแทนไง...ถ้าเป็นชิประดับเงินพร้อมเทรดดิ้งอาร์มละก็ สนนราคาอยู่ที่ 50,000 บาท ลุงลดให้พิเศษเหลือ 15,000 บาทเลยเอ้า!” ลุงยิ้มว่า

ชายหนุ่มหุบยิ้มและหยุดฝันถึงทุกสิ่งทุกอย่างในอนาคตกที่กำลังจะเกิดขึ้นทันที...

ก็ในเมื่อเรามีเงินติดตัวอยู่แค่เจ็ดพันกว่าบาทกับเศษอีกนิดหน่อยเท่านั้นเอง

“อ้าว...เงินไม่พออย่างนั้นสินะ ก็ว่าอยู่หรือก ขอโทษทีนะ” ด้วยความที่เป็นคน
 คำขายทำให้เจ้าแก่อ่านคนออกทางสายตา แล้วเก็บซิลเวอร์ชิปพร้อมเหรียญดิงอาร์ม
 ลงสต็อกก่อนจะเดินหายเข้าไปในร้าน โดยไม่พูดอะไรเลย

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกหนึ่งและหันหลังเตรียมเดินออกจากร้าน...ใช่แล้ว...
 โลกนี้ไม่มีที่ว่างสำหรับพวกยากหรือก โลกนี้หมุนไปด้วยเงินตราเสมอ ไม่ว่าจะยุคสมัย
 ไหนก็ตาม

ให้ตายสิ...เจ็บใจนัก...เจ็บใจที่สุดเลย...!

เขากำมือแน่นก่อนจะบีบราวจับประตูเพื่อระบายอารมณ์ผ่านมือข้างนั้น

“เดี๋ยวสิพ่อหนุ่ม! จะรีบไปไหนล่ะ รอก่อน”

เสียงเรียกของเจ้าแก่อำนาจให้ชายหนุ่มมีความหวังอีกครั้งพร้อมกับปิดประตูให้สนิท
 ดั่งเดิม...หากเมื่อครู่เขารีบก้าวขาออกไปก็คงจะพลาดโอกาสนี้ไปอย่างแน่นอน

“นี่เป็นชิประดับบรอนซ์ ลุงจำได้ว่ามันเหลือค้างสต็อกอยู่อันหนึ่งเลยไปเอามาให้
 มีเงินติดตัวอยู่เท่าไรละหือ ไอ้หนู” ลุงยิ้มรำวางเช็ดเหงื่อที่ไหลย่อยจากการลุยคลัง
 เก็บของหลังร้าน

“7,320...เอ่อ...7,328 บาท” ลูกค้ารายย่อยที่สุดเท่าที่ลุงเคยให้บริการมาเอ่ยปาก
 เมื่อนับเงินในกระเป๋าสเสร็จ

“ชิประดับบรอนซ์พร้อมเหรียญดิงอาร์มเนี่ยราคามันอยู่ที่ 25,000 บาท ลุงเคาะ
 ขายให้ที่ 5,000 ก็แล้วกัน ตกลงไหม” เจ้าแก่อำนาจโดยไม่มองพวงเพ็ทของใส่กล่อง
 อย่างดี ราวกับรับรู้คำตอบของอีกฝ่ายอยู่แล้ว

“แน่นอนลุง ขอขอบคุณมากนะ” เขาตอบแบบไม่ต้องคิดพร้อมวางเงิน 5,000 บาท
 ลง แล้วมือหนายาบกร้านก็รับของที่เพ็ทใส่กล่องแล้วมา

“เอ่อ แล้วนี่ลุงถามให้พิเศษ หวังว่ามันจะพอช่วยให้พ่อหนุ่มรอดได้บ้างนะ
 เพราะตามสถิติแล้วได้ขึ้นมาว่า บรอนซ์นั้นมีเปอร์เซ็นต์เกมไอเวออร์จ่ายกว่าซิลเวอร์ถึง
 50 เปอร์เซ็นต์ ตามราคามันนั่นแหละ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน”

ชายหนุ่มรับฟังข้อมูลอย่างตั้งใจและรับสิ่งที่เสมือนการดขนาดฝ่ามือมา

“มันถูกเรียกว่าไอเทมการ์ดนะ จะได้มาก็ต่อเมื่อมียอดสั่งซื้อซิลเวอร์ชิปพร้อม
 เหรียญดิงอาร์ม รวม 1,000,000 บาทขึ้นไป ถือว่าเป็นของแถมเลยก็เดียว มีคนตามซื้อ

ตามหากันให้ควักเลยละ เก็บไว้ให้ดีๆ นะพ่อหนุ่ม” ชายแก้มพลงโบทมี้อำลา

“วิน...” วินกล่าวเสียงแผ่ว แลดูตื่นตันใจอย่างที่สุด

“ผมชื่อวิน ใต้ผมจะมาอุดหนุนใหม่ นะครับ!” วินทูลบอกอย่างมั่นใจก่อนจะโบทมี้อำลา และเปิดประตูเดินออกจากร้านไป

คนที่ไม่เคยเล่นเกมแบบจริงจังมาก่อนอย่างเขาไม่รู้ว่าจะไปได้ไกลแค่ไหน แต่เมื่อโอกาสเข้ามาถึงขนาดนี้แล้ว ก็มีแต่จะต้องลองดูและเติมที่กับโอกาสที่ได้รับ

“อืม...U.I.D งั้นรี...รอฉันก่อนล่ะพวก”

2

ยินดีต้อนรับสู่โลกของ U.I.D

20.40 PM

“ห้าร้อย” วินทวนราคาซ้ำอีกครั้งหลังจากที่เดินหาร้าน U.I.D Center ที่ใกล้ที่สุดพบ

“ก็ตามนั้นแหละน้อง รอบละห้าร้อยสำหรับห้องเกม U.I.D แบบรวม นี่มันธุรกิจใหม่ นะ เครื่องเล่นนี่ก็ราคาตั้งครึ่งล้าน แถวนี่ก็มีแค่ร้านพื้นที่แหละ จะเล่นไม่เล่น” คนตอบตอบกลับอย่างเย็นชา ไม่แคร์อะไรทั้งสิ้น

“ก็เล่นแพงอยู่แล้วดิ ซื่ออุปกรณ์มาตั้งห้าสิบบ เอ๊ยสองหมื่นห้า ไม่เล่นได้ไง” วินควักเงินจ่ายไปอย่างเสียดายและไม่ค่อยเต็มใจ

ถ้านับเงินที่เหลืออยู่ 1,800 บาท หักค่ากินใช้แบบประหยัดสุดๆ แล้วเขาก็จะเล่นเกม U.I.D ได้อีกแค่ 3 วันเท่านั้น...3 วันที่เขาจะต้องหาเงินจากเกมมาให้ได้ อย่างน้อยก็ต้องมากพอที่จะต่อเวลาเล่นในวันถัดไป

“ห้อง 12 เลย์ไอน้อง ยินดีที่ใช้บริการนะ” เจ้าของร้านยื่นคีย์การ์ดของห้อง 12 ให้วินก่อนจะผายมือเชิญไปทางด้านใน พร้อมยกคิ้วกววนประสาทให้หนึ่งครั้ง

‘เฮอะ...ไอ้หน้าเลือดเอ๊ย เครื่องครึ่งล้านให้เช่าคืนละห้าร้อย ห้องนี้ใช้ได้ทีละ 5 คน งี้ครึ่งปีก็คืนทุนได้สบายๆ แล้วนี่หว่า หากินกันง่ายฉิบเผงเลย’ เมื่อทำอะไรไม่ได้ วินก็ได้แต่เดินหน้ามุ่มเข้าไปพร้อมก่นด่าในใจ

ภายในร้านดูเหมือนจะจบอ้าว ยกเว้นห้องโถงสำหรับนั่งเล่นหรือคุยแลกเปลี่ยน

ข้อมูลกัน ทางเดินก็แคบพอสมควร มีหุ่นตรอยด์รักษาความปลอดภัยขนาดเท่าหัวคนบินตรวจห้องกระจกที่อยู่รอบๆ เป็นระยะๆ และนำแปลกที่เกือบทุกห้องจะขึ้นฟูล (FULL) ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าเกมจะฮิตถึงขนาดที่คนยอมจ่ายเพื่อเข้ามาเล่นมากขนาดนี้ และนี่คงเป็นเหตุผลที่เจ้าของร้าน U.I.D Center ไม่ม้อลูกค้าเลยแม้แต่หน่อย

“ห้อง 12...อืม ห้องนี้สินะ” วินไล่ดูห้องตามหมายเลขมาเรื่อยๆ กระทั่งถึงที่หมาย เขาแตะบัตรลงกับเครื่องสแกนกลางประตู แล้วประตูก็เปิดออกโดยอัตโนมัติ จากจุดศูนย์กลางที่แตะบัตร เขาสัมผัสได้ถึงความหนาวเย็นทันทีที่เท้าแตะพื้นห้องซึ่งเป็นกระจก ดูเหมือนในนี้จะเป็นเปิดแอร์เย็นฉ่ำ และเมื่อวินเข้าห้องมาเรียบร้อยแล้ว ประตูก็ปิดโดยอัตโนมัติพร้อมขึ้นตัวอักษรสีแดงหน้าห้องว่า ‘FULL’

ใช้แล้ว ในนี้มีคนนั่งรอเล่นอยู่ถึง 4 คน และวินเป็นสมาชิกสุดท้ายของห้องนี้

“ไ้ง พวกนาย ฉันเพิ่งเล่นเกมนี้ ฝากตัวด้วยนะ” วินทักทายสหายชาย 3 คน และหญิง 1 คนที่แต่งตัวค่อนข้างดูดีมีชาติตระกูล แต่หน้าตาดูไม่เป็นมิตรสักเท่าไร จะว่าไปแล้วเกมนี้ก็คงมีแต่พวกฐานะระดับปานกลางถึงสูงเล่นกันเท่านั้น เพราะค่าอุปกรณ์ต่างๆ แพงหูฉี่เลยทีเดียว

“บรอนซิ่งหรือ นายอย่ามาเกะกะขวางทางฉันก็แล้วกันนะพวก” สหายคนแรกตอบอย่างค่อนข้างกวนโอ๊ย ก่อนพวกที่เหลือจะหัวเราะคิกคัก ยกเว้นแม่สาวที่ลึกรูปเดวิลที่ต้นแขนขวา อายุน่าจะราวๆ 21 ปี

“เฮ้ย ไม่เอาน่าไมค์ เฮ้! นายนะ ฉันชื่อบอลนะ ส่วนอีกคนที่ชื่อแม็ก พวกเรามากัน 3 คน เป็นเด็กใหม่เหมือนนายนั่นแหละ” บอลกล่าวพลางเดินมาโอบไหล่ตีสนิท ในขณะที่วินกลับสนใจผู้หญิงคนเดียวในห้องมากกว่า

ถ้าพวกนี้มาด้วยกัน 3 คนจริงๆ แสดงว่าผู้หญิงคนนั้นก็เป็นที่โสดเพลเยอร์ (Solo Player) เหมือนเราลินะ

“ไม่ต้องไปญาติดีกับมันก็ได้มั้ง พวกบรอนซิ่งยังงี้ก็โอกาสรอดน้อยกว่าพวกเราตั้งครึ่งๆ” ไมค์ยังคงกวนโอ๊ยไม่เลิก

วินเองก็เป็นคนอารมณ์ร้อน เมื่อถูกหยามเช่นนี้จึงเดินเข้าไปประจันหน้าแบบตรงๆ วินตัวสูงใหญ่กว่านางของเขาจะทับตัวคู่อริที่นั่งอยู่ได้ทั้งตัว

“เย็นไว้เพื่อน มันก็แค่ล้อเล่นนะ ล้อเล่น อย่าไปถือสามันเลย” บอลทำหน้าที่ไกลเกลี่ยเพื่อไม่ให้เกิดการทะเลาะวิวาท เพราะเขารู้ดีว่าเพื่อนเขาที่ละตัวสร้างปัญหา

“แม่ก็ ช่วยกันหน่อยสิวะ” เมื่อเห็นทั้งคู่ยังจ้องตากันปานจะกินเลือดกินเนื้อ บอลก็หันไปหาตัวช่วยที่ใส่หูฟังยืนกอดดอกอยู่ห่างๆ ริมห้องทันที

“ไอ้ไม่คุ้มกันก็ปากเสียอยู่แล้วนี่” แม่ก็ตอบค่อนข้างเย็นชา ก่อนจะฮัมเพลงต่อแบบไม่สนใจอะไร

“พวกนายหยุดทะเลาะกันดีกว่านะ ก่อนที่จะถูกไล่ออกไปข้างนอก”

เสียงเย็นราบเรียบเรียกความสนใจให้ทุกคนหันไปมอง ไม่ใช่ใครที่โหน แม่สาวผมบลอนด์เพียงคนเดียวในห้อง จากนั้นเธอก็ขึ้นไปนอกห้องกระจก ที่หุ่นดรอยด์รักษาความปลอดภัยจ้องมองมาตาเป็นมัน

แต่เธอก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้วินยอมถอยออกมาก้าวหนึ่ง และนั่งลงรอเวลาที่มุมห้องเงียบๆ กระนั้นเขาก็ไม่ลืมที่จะสังเกตคนภายในห้องที่มีสิ่งหนึ่งเหมือนกัน คือทุกคนอยู่ในระดับซิลเวอร์ทั้งหมด ด้านข้อมูลของเกม พวกนี้ก็คงจะศึกษาและรู้จักกันมาไม่ใช่น้อย ต่างกับวินที่ไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง ในคู่มือที่แถมมากับอุปกรณ์เทรดดิ้งอาร์มก็สอนแค่วิธีใช้อุปกรณ์เพียงเท่านั้น

“ขณะนี้เวลา 08.58 PM ขอให้ทุกคนในห้องเตรียมพร้อม เกม U.I.D กำลังเริ่มทำงาน กรุณาถอยออกจากกลางห้องด้วยค่ะ” เสียงหนึ่งปลุกทุกคนให้ตื่นจากการรอคอย นั่นคือเสียงของระบบในห้องนั่นเอง และหลังจากนั้นราว 10 วินาที เต็มเดียว 5 หลังพอดีกับจำนวนผู้เล่นก็ปรากฏขึ้นบริเวณกลางห้องที่ล้อมด้วยเส้นกรอบสีแดง

“กรุณาสวมใส่เทรดดิ้งอาร์มของท่านและนอนลงบนเตียงในท่าที่สบายที่สุด เพราะร่างกายของท่านจะอยู่ในสภาวะนอนหลับจนถึง 05.00 AM อันเนื่องมาจากเกม U.I.D จะไม่มีการล็อกเอาต์ก่อนเวลาใดๆ ทั้งสิ้น ยกเว้นแต่เสียชีวิตในเกมแล้วเท่านั้น หากผู้เล่นท่านใดคิดว่าตนเองไม่พร้อม หรือมีการกิจต้องทำในช่วงเวลาดังกล่าว คุณมีเวลาอีก 1 นาทีสำหรับการออกจากห้องนี้ค่ะ” เสียงเดิมกล่าวเตือนตามหน้าที่เช่นทุกวัน ก่อนที่แสงสว่างในห้องจะหรี่ลงเพื่อให้ผู้เล่นเกมได้พักผ่อนสายตา

“เฮอะ จ่ายเงินเข้ามาแล้วใครมันจะออกวะ พุดบ้าง” ไมค์กล่าวเสียงกร้าวพลางเอนตัวลงนอนบนเตียงซ้ายสุด

วินเลือกเตียงเกือบริมสุดทางขวาซึ่งเป็นด้านตรงข้ามกับไมค์ ส่วนข้างๆ เขาเป็นหญิงแปลกหน้าและแม่ก็ยังไม่ถอดหูฟังออก

“ระบบจะชัตดาวน์เครื่องเมื่ออิเล็กทรอนิกส์ในห้องทุกชนิด ก่อนเริ่มเข้าสู่

กระบวนการล็อกอิน”

ทันทีที่สิ้นเสียงพูด อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทุกอย่างในห้องก็ถูกปิด รวมไปถึงเครื่องเล่นเพลงของแม็กด้วย เขาจึงถอดหูฟังออก จากนั้นกระจกใส่ก็เลื่อนขึ้นมาครอบเตียงทั้งห้าเอาไว้เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นขณะหลับ สภาพของทุกคนตอนนี้จึงคล้ายอยู่ในแคปซูลขนาดใหญ่

“เริ่มเข้าสู่กระบวนการล็อกอินภายใน 5...4...3...2...”

“ยินดีต้อนรับทุกท่านสู่เกม Unidentified District ขอให้ทุกท่านโชคดี” เสียงสุดท้ายดังขึ้นก่อนที่แสงเซนเซอร์สีเขียวจะฉายออกจากตัวเครื่องทั้งสี่มุมกระจายไปทั่วทั้งห้อง

ทุกคนรู้สึกเหมือนแค่เพียงกะพริบตาเท่านั้น ห้องนี้ก็ก็จะเปลี่ยนเป็นห้องเหล็กสีเงิน มีตัวหนังสือวิ่งไปมามากมาย

วินยืนเกาหัวแกรกๆ อย่างไม่รู้จะทำอะไรต่อ

“กรุณารอสักครู่ ระบบกำลังตรวจสอบข้อมูลชิป” ฟลันเซนเซอร์ก็ฉายไปทั่วร่างกายวินคล้ายกำลังตรวจสอบอะไรสักอย่างหนึ่ง

“ชิประดับบронซ์ผู้เล่นใหม่ เข้าสู่กระบวนการสร้างตัวละคร”

หลังจากระบบแจ้งเสร็จ ข้อมูลของวินก็ถูกคีย์เข้าสู่ชิปโดยอัตโนมัติ

ชื่อ นามสกุล - พิชฌน์ วงศ์ษาแก้ว

ชื่อเล่น - วิน

กรุ๊ปเลือด - AB

ส่วนสูง/น้ำหนัก - 180/63

หมายเลขประจำตัว - 11037007396964312

เกิดวันที่ - 19/03/2026

อายุ - 22 ปี

สัญชาติ - ไทย

สถานะ - โสด

“นี่รู้กระทั้งสถานะว่าโสดเลยหรือนะ” วินทำหน้าที่เหยื่ออ่านข้อมูลจาก

หน้าจอฮोलแกรม ที่บันทึกลงในชิปเป็นการถาวรและจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ การทำเช่นนี้เพื่อยืนยันว่าหนึ่งคนสามารถเล่นได้เพียงหนึ่งไอดีเท่านั้น

“คุณอยู่ในระดับบรอนซ์ สามารถปรับแต่งค่าหน้าต่างาได้บวกลบไม่เกิน 10 เปอร์เซ็นต์”

“10 เปอร์เซ็นต์จะปรับอะไรได้ละ งั้นเอาเป็นว่าขอเอาหมวดคราออกหน่อยละกัน”

ทันทีที่วินบอก หมวดคราก็หายไปจากหน้าต่างาราวปาฏิหาริย์

“กรุณาเลือกหน่วยที่ท่านต้องการสังกัด” เสียงระบบดังขึ้นพร้อมกับที่หน้าจอฮोलแกรมฉายกรอบออกมา 3 กรอบ โดยแต่ละกรอบแสดงลักษณะเฉพาะหน่วยของตัวเอง นั่นคือ คอมแบต เรนเจอร์ และเมดิก

“อืม อันนี้ลึที่ดูมีสาระหน่อย” วินไล่อ่านข้อมูลเบื้องต้นทั้ง 3 หน่วยและจับใจความได้ว่าหน่วยคอมแบตเป็นหน่วยประจำฐานแบบเอาตัวเข้าแลก มีค่าเกราะสูงใช้อาวุธระยะประชิด ส่วนเรนเจอร์เป็นหน่วยที่ใช้ปืน มีความคล่องตัวสูง แต่มีค่าเกราะน้อยที่สุด สุดท้ายคือ เมดิก เป็นหน่วยสนับสนุน มีค่าเกราะปานกลาง ใช้ปืนเช่นเดียวกับเรนเจอร์

“ผมต้องการเข้าหน่วยเรนเจอร์” วินไม่ต้องคิดนานเลย เพราะเขาชอบอะไรที่มีความคล่องตัวสูง

“ยืนยันการเข้าหน่วยเรนเจอร์ของรหัส UID 11523982”

“อือฮี้ เวลาแค่ 2 อาทิตย์มีผู้สมัครมากกว่า 11 ล้านไอดีเลยหรือเนี่ย”

วินค่อนข้างตกใจ ก่อนที่ร่างกายในชุดสกรปรกของเขจะถูกเครื่องจักรกลภายในห้องเปลี่ยนโฉมเป็นชุดเกราะเบา มีสัญลักษณ์หน่วยเรนเจอร์ติดที่อาร์มแขนข้างขวา ส่วนด้านซ้ายนั้นระบุยศบรอนซ์เอาไว้ชัดเจน พร้อมด้วยหมวกขนาดครอบหัว มีระบบคอมพิวเตอร์สำหรับสื่อสารแจ้งสถานะต่างๆ ทั้งระหว่างผู้เล่นด้วยกันเองหรือระบบก็ตาม ส่วนค่าความสมบูรณ์ของชุดตอนนั้นแสดงค่าที่ 100 เปอร์เซ็นต์ในทุกส่วนของชุด และท้ายสุดนั่นคือ Burstpack สีขาวจะถูกติดตั้งที่ด้านหลัง

“ว้าว! เจ๋งแฮะ” วินอุทาน

“ระบบตรวจสอบพบ แรนดอม ไอเทมการ์ด ระดับ 5 ต้องการใช้เดี๋ยวนี้หรือไม่” เสียงจากระบบร้องถาม

วินตกใจเล็กน้อยระหว่างมองไปยัง ไอเทมการ์ด ที่ลอยหมุนอยู่เบื้องหน้า เขาเกือบล้มไปแล้วด้วยซ้ำว่าได้มันมา

“มันมีทั้งหมดกี่ระดับหรือครับ” วินถามด้วยความสงสัย เพราะตอนแรกเขาก็คิดว่ามันเป็นแค่การ์ดไอเทมธรรมดาๆ ไม่นึกว่ามีแบ่งระดับไว้ด้วย

“ในส่วนของ แรนดอม ไอเทมการ์ด มีสูงสุดที่ระดับ 5 ค่ะ” ระบบแจ้งกลับมาทำเอาวินแทบผงะ

‘งั้นก็แสดงว่านี่เป็นระดับสูงสุดแล้วงั้นสินะ! ลุงเจ้าของร้านไม่รู้จริงๆ งั้นหรือว่าการ์ดไอเทมนี้มีค่ามากขนาดไหน’

“งั้นก็เปิดใช้เลยครับ”

“ยืนยันการเปิดใช้ แรนดอม ไอเทมการ์ด ระดับ 5...เริ่มการสร้างไอเทมภายใน 5...4...3...2...” ระบบนับถอยหลังระหว่างที่การ์ดเข้าสู่การแปรสภาพด้วยพลังงานไฟฟ้า วินมองอะไรข้างหน้าแทบไม่เห็น จนต้องละสายตาดูจากแสงสาดตาเหล่านั้น

“ยินดีด้วย คุณได้รับไอเทม Black Mortal Plasma Gun III จำนวน 1 กระบอก”

แสงวูบวาบหายไปพร้อมกับไอเทมการ์ดถูกแทนที่ด้วยอาวุธปืนสีดำขนาดเหมาะสมมือ วินเอื้อมมือไปคว่ำมาอย่างรวดเร็ว เขารู้สึกว่ามันหนักมือมากและตื่นเต้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ปืนรูปทรงล้ำยุคเข้ากับชุดเกราะของเขาซึ่งเป็นอะไรที่สุดยอดและเขารับตรวจสอบข้อมูลอาวุธทันที

ชื่ออาวุธ - *Black Mortal Plasma Gun III*

ระดับของอาวุธ - 9

ความเสียหาย - 328-328

ประเภทของกระสุน - *Plasma Core*

จำนวนกระสุนต่อแม็ก - 50 Core

ความเร็วในการยิงสูงสุด - 3 นัดต่อวินาที

ความทนทาน - 165/165

ความสามารถพิเศษ - *Unique Effect [Growth Weapon]*

Bronze - Ignore Armor 50 เปอร์เซนต์

จำกดอาชีพ - *Ranger, Medic*

อุปกรณ์เสริมของอาวุธชิ้นนี้ - 0/3

สามารถปรับแต่งอาวุธชิ้นนี้ได้อีก - 10 ครั้ง

สถานะอาวุธ - ผูกติดกับ UID 11523982

“Unique Effect เจาะเกราะ 50 เปอร์เซ็นต์ นั่นหรือ...” วินพิจารณาความสามารถพิเศษเพียงหนึ่งเดียวที่อาวุธของเขามีตอนนี้ ซึ่งก็ไม่ว่ามันดีมาน้อยแค่ไหน

“ระบบจะแอดเข้าเป็นอาวุธหลักของคุณโดยอัตโนมัติ เนื่องจากอาวุธมีระดับสูงกว่าอาวุธเริ่มต้น 8 ระดับ”

“ไอเทมภายในชุด Bronze Starter Set ถูกแอดเข้าช่องเก็บของเรียบร้อยแล้ว คุณสามารถตรวจเช็คผ่านเครื่องมือเทรดิ้งอาร์มได้”

“เสร็จสิ้นกระบวนการสร้างตัวละคร เริ่มกระบวนการวาร์ปเข้าสู่แผนที่ภารกิจ”

หลังจากเสร็จธุระ ปลงงานไฟฟ้าเริ่มต้นก็กระจายรอบตัววินทันทีที่ระบบทำการวาร์ป มันค่อยๆ หมุนรอบตัวเขาเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนภายในห้องสิ้นสະเทือนราวกับตัวเขากำลังจะฉุดตั้ง

“เฮ้! เตี้ยวก่อนคุณระบบ...อาวุธมีทั้งหมดก็ระดับกันนะ” วินร้องถาม แต่ดูเหมือนจะเข้าไปเสียแล้ว ระบบเริ่มเคานต์ดาวน์แล้ว

“5...4...3...2...”

ตั้ง!!! เสียงดั่งสิ้นสະเทือนครั้งสุดท้าย พลันวินก็หายไปจากห้องเล็กๆ

3

ประวัติฉบับแรก

21.05 PM

ณ ดาดฟ้าตึกสูง 5 ชั้น เกิดมวลพลังงานแสงสว่างขึ้นชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะจางหายไปพร้อมกับกลุ่มควันสีขาวโพลนท่ามกลางความมืดมิดของโลก U.I.D

“อู๊บบ” วินอุทยานเมื่อร่างกายลงสู่พื้นอย่างไม่มีนัยวลสักเท่าไร แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับการสำรวจรอบๆ บริเวณ วินจึงแบกอาวุธปืนที่มีเพียงอย่างเดียวในตัวเดินสำรวจพื้นที่ทันที

‘แถวนี้ น่าจะยังปลอดภัยอยู่มั้ง’ วินคิดในแง่ดี เพราะเขายังต้องการเวลาอีกสักหน่อย ตอนนีเขายูบ่นดาดฟ้าตึกที่ค่อนข้างเสียบสงบ มองเห็นดวงจันทร์ที่ไม่รู้ว่ของปลอมรีเปลา แต่มันใหญ่มาก ราวกับว่าโลกที่วินอยู่ตอนนี้ห่างกับดวงจันทร์ไม่ถึง 200,000 กิโลเมตร

“ก่อนอื่นก็คงต้องเช็คตัวเองก่อนนั่นสินะ” หลังจากเหม่อลอยได้พักหนึ่ง วินก็คุกเข่าลงและเริ่มใช้งานเทรตติงอาร์ม ซึ่งปรากฏเป็นภาพฮอโลแกรมขึ้นมา มีเมนูมากมายให้เลือกใช้งาน ไม่ว่าจะเป็น Skill (ความสามารถ) ไอ.ดี แมป หรือ Identified Map (พื้นที่ที่ถูกเปิดเผยแล้ว) Chip Inventory (ชิปเก็บของ) อุปกรณ์ (อุปกรณ์สวมใส่) Vehicle Machine (ยานพาหนะ) Community (สังคม) Craft Item (สร้างของ) Droid Robot (หุ่นรับใช้คล้ายๆ ลัตัวเล็ก)

เมื่อเห็นตารางเมนูยาวลงมา แม้จะสับสนอยู่บ้าง แต่วินก็เลือกไปยังชิปเก็บของ

เป็นอย่างแรกเพราะเขาอยากรู้ว่าชุด Bronze Starter Set ที่เขาได้มานั้นมีอะไรบ้าง

เปิดใช้งานชิปเก็บของผ่านชิปซิมโบล (Chip symbol) เสียงดังก้องออกมาจากหมวกกลคอมพิวเตอร์อันแสนฉลาด พร้อมกับที่สร้อยคอสีทองแดงคล้ายด็อกแท็ก (Dog Tag) ส่องแสงสว่างวูบวาบขึ้นมาผ่านตัวชิปที่อยู่ภายในแล้วฉายออกมาเป็นภาพฮอโลแกรมเบื้องหน้า

‘แต่เดี๋ยวก่อนนะ ชิปมันต้องติดอยู่ที่เทรตดิ้งอาร์มไม่ใช่หรื แล้วนี่ย้ายมาตอนไหนกัน’

“เฮ้! คุณระบบพอจะตอบได้ไหมว่าทำไมชิปถึงมาห้อยคอบุ่แบบนี้เนี่ย” วินร้องถามด้วยความสงสัยพลางพลิกสร้อยดูรายละเอียด ซึ่งนอกจากตัวชิปแล้วก็มีข้อมูลชื่อนามสกุล หมายเลข UID ซึ่งสมาคมนันท์ก็ไว้ แต่ในส่วนของวินยังไม่มีการเขียนไว้ว่า ‘Union : NONE’

“หมวดของเก็บของและอุปกรณ์สวมใส่จะถูกแยกออกมาอยู่ในตัวชิปคะ เราเรียกกันว่าชิปซิมโบล ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ระหว่างเล่นติดตัวไว้ ไม่สามารถเอาออกได้” ระบบตอบตามกลับมา

“อืม ไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไร แต่ก็เอาเถอะนะ” วินละความสนใจจากส่วนนั้นก่อนจะเริ่มเช็คสัมภาระ

- [1x] Antibiotic (ยาปฏิชีวนะ)
- [1x] Small Medkit (กล่องปฐมพยาบาลขนาดเล็ก)
- [3x] Machine Gun Magazine (กระสุนปืนกล)
- [3x] Cereal Bar (ซีเรียลชนิดแท่ง)
- [5x] Water Box (น้ำดื่ม)
- [0] UID Dollar

“มีแค่นี้หรือนี่” วินถอนหายใจเฮือกหนึ่งเมื่อมองสัมภาระของตัวเองแล้วรู้สึกว่ามันช่างน้อยนิดเสียเหลือเกิน ก่อนที่เขาจะเริ่มเช็คของสวมใส่จากหมวก อุปกรณ์สวมใส่ต่อ ซึ่งนอกจากปืนของเขาแล้วก็มีแต่ชุดระดับเริ่มต้นธรรมดาๆ ส่วนของ ไอ.ดี. แมปก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ แคร่บุญสถานทีรอบตัวแบบลวกๆ ไว้เท่านั้น ด้านยานพาหนะก็ไม่มี สังคมก็ยังไม่ได้ยุ่งเกี่ยวอะไรกับใคร แต่ถ้ามีการบันทึกชื่อศัตรูไว้ คงมีชื่อไม่ค้

คนแรกในลิสต์ของวินแน่ๆ

‘คราฟต์ของก็คงไม่มีไร หุ่นรับใช้ก็ไม่น่ามี’ วินข้ามหน้าต่างสองส่วนนี้ไป และเลือกเข้าที่หมวดของสก็ลล์

“หน้าต่างสก็ลล์ทำงาน ท่านมีสก็ลล์พอยต์อยู่ 4 แต้มสำหรับอัปสก็ลล์ Bronze Rank”

“ไม่สามารถเก็บสก็ลล์พอยต์ไว้สำหรับยศที่สูงกว่าได้ กรุณาใช้ให้หมดก่อนเลื่อนระดับสู่ Silver Rank” ระบบแจ้งรายละเอียดขณะที่วินกำลังพยายามตั้งใจอ่านความสามารถของแต่ละสก็ลล์

Bronze Rank

[- Active Skills -]

Sprint : วิ่งเร็วขึ้น 50 เปอร์เซ็นต์ เป็นระยะเวลา 10 วินาที [ใช้ 10 Energy]

Damage Amplifier : เพิ่มความแรงให้การโจมตีครั้งถัดไป 50 เปอร์เซ็นต์ [ใช้ 10 Energy]

Observer Bot : เรียกหุ่นสังเกตการณ์ออกมา สูงสุด 1 ตัว [ใช้ 10 Energy]

Hawk Eye : ล็อกเป้าหมายภายใน 3 วินาที การโจมตีไม่มีวันพลาดเป้า [ใช้ 30 Energy]

[- Passive Skills -]

Burst Mastery : เพิ่มการใช้งานสูงสุดของ Burstpack เป็น 4 ครั้ง

Gun Mastery : เพิ่มความเสียหายจากอาวุธประเภทปืน +10 เปอร์เซ็นต์

Scout Mastery : วิ่งเร็วพื้นฐาน +5 เปอร์เซ็นต์ สก็ลล์ Sprint ใช้ พลังงานน้อยลง 5 หน่วย

Energy : ฟื้นฟูค่า พลังงาน 1 ต่อวินาที

‘ไอ้โฮ เลือกยากชะมัดเลย...มีตั้ง 8 สก็ลล์ ให้พอยต์มาแค่ 4 เนี่ย’ วินขมวดคิ้วอย่างไม่รู้จะลงพอยต์สก็ลล์ที่อะไรดี เพราะแต่ละสก็ลล์ก็ดูมีประโยชน์เหมือนกันทั้งนั้น

“คุณระบบ ผมอยากรู้ว่า Burstpack มีไว้ทำอะไรนั่นหรือ แล้ว Max พลังงานผมมีอยู่เท่าไร” วินเอ่ยถามเพราะมันเป็นประโยชน์ต่อการอัปสเกลลีในตอนนี้

“Burstpack คือความสามารถพิเศษของหน่วยเรนเจอร์ที่สามารถใช้อุปกรณ์ไอพ่นด้านหลังสำหรับการกระโดดสูงแบบต่อเนื่อง ลิ้มิตของการใช้สูงสุดคือ 3 ครั้ง และจะฟื้นฟูที่ 7 วินาทีต่อครั้งละ” ระบบอธิบายผ่านหมวกพร้อมหน้าจอฮอโลแกรมให้เห็นถึงการใช้งาน ซึ่งหากใช้ Burstpack 3 ครั้งติดต่อกันจะเป็นตีกสูงระดับ 5 ขึ้นได้ไม่ยากเลยทีเดียว

“ส่วนค่า Energy นั้นดูได้ที่ขวามือของหน้าจอละ ระบบจะแจ้งสถานะไว้ตลอดเวลา” ระบบชี้แจงพร้อมมาร์กจุดสีแดงไว้ให้วิน ซึ่งตอนนี้ค่า Energy อยู่ที่ 30/30 และมีอัตราการฟื้นฟูอยู่ที่ 0.5 หน่วยต่อวินาที

“อืม”

“อ่า”

วินนั่งจ้องตารางสเกลล์อย่างคิดไม่ตก นี่แค่สเกลล์ระดับบรอนซ์ยังทำให้เขาคิดมากถึงเพียงนี้ แล้วถ้าเป็นระดับที่สูงยิ่งขึ้นไปคงจะเครียดน่าดู... ที่สำคัญว่านั่นคือสายการเล่นของผู้เล่นแต่ละคนคงจะแตกต่างกันมากแน่ๆ

“เออละ ตัดสินใจแล้ว เอา 4 สเกลล์นี้แล้วกัน” วินตัดสินใจครั้งสุดท้าย ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มลงไปยังสเกลล์พอดีทั้งหมดที่เขาเลือก

“ยืนยันการอัปสเกลล์ Damage Amplifier, Observer Bot, Burst Mastery, Energy Core ระบบสเกลล์ไม่สามารถรีเซตได้ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น ท่านสามารถตกยกเลิกได้ภายใน 3 วินาที” ระบบแจ้งเตือน

“3...2...สเกลล์ที่ท่านเลือกถูกบันทึกเสร็จสิ้น”

วินถอนหายใจเอือกหนึ่ง และได้แต่หวังว่าสเกลล์ที่เขาอัปไปจะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อเขา

ขณะที่กำลังบิตซี้เกียจก่อนออกเดินสำรวจบริเวณโดยรอบก็ได้ยินเสียงปืนรัวเป็นชุด ฟังจากการลั่นของปืนแล้ว ไม่น่าจะมีผู้ยิงคนเดียว □ “โสก!!!” ที่เหนือกว่าคือเสียงคำรามน่าขนลุกดังกึกก้องจากเบื้องล่างขึ้นมาถึงบนดาดฟ้าชั้น 5

วินแอบดูสถานการณ์ด้วยความอยากรู้

“เหวอ! มีใครอยู่แถวนี้มัย ช่วยด้วย ไม่มีอะไรเหลือแล้ว...ช่วยด้วย”

ภาพเบื้องล่างปรากฏเป็นเรนเจอร์ 2 คนกำลังวิ่งหนีผู้ติดเชื้อสูงราว 3 เมตรเพียงตัวเดียว ส่วนเรนเจอร์อีกคนที่แอบอิงจากด้านหลังเมื่อครู่ นั้นเห็นว่าไม่มีทางชนะได้ก็หนีเอาตัวรอดไปอีกทางเรียบร้อยแล้ว

“อ้าก!! ไม่หะ ไม่!! ปล่อยฉันเถอะ ไม่!” เสียงหวีดร้องดังมาจากผู้เคราะห์ร้ายรายแรกที่วิ่งหนีไม่ทัน ถูกจับได้เสียก่อน ส่วนอีกคนวิ่งหนีต่อไปด้วยความกลัว

“วิ่งหนีไปยังไงก็ไม่รอดอยู่ดี...มันเร็วกว่า ถึงจะไม่มากแต่ก็ตามไปทันแน่” วินวิเคราะห์สถานการณ์และรู้สึกกลัวไปด้วยเมื่อปีศาจเบื้องล่างต่อยเหยื่อที่จับได้เพียง 3 ครั้ง ชุดเกราะก็พังทลาย และตบท้ายด้วยการใช้พันกรามขนาดยักษ์กัดเข้าที่ซี่โครงด้านซ้ายราวกับกัดกระดาษ เนื้อสีแดงฉานติดปากมัน ก่อนที่มันจะถุกทิ้ง และโยนร่างเรนเจอร์ผู้เคราะห์ร้ายหายไจรวายรินตามไป ถึงจะเป็นความเจ็บปวดแค่ 40 เปอร์เซ็นต์ของความจริง แต่มันก็คงจะเจ็บไม่น้อยอย่างแน่นอน

“ทำไมมันถึงไม่ฆ่าล่ะ” นั่นคือคำถามเบสิกไร้เดียงสาของผู้ไม่ได้ศึกษาข้อมูลใดๆ ในเกมนี้

“เป้าหมายมันคือการแพร่เชื้ออะ ชายคนนั้นอยู่ในสถานะติดเชื้อ และคงไม่รอดจะเข้าสู่สถานการณ์เปลี่ยนเป็นไอกิสภายใน 4 ชั่วโมง” ระบบตอบคำถามอย่างละเอียด

“แล้วไอตัวนั้นมันคืออะไร ทำไมถึงเก่งขนาดนั้น 3 คนยังสู้มันไม่ได้” วินสอบถามข้อมูลประกอบการตัดสินใจว่า เขาควรจะช่วยเหลือเรนเจอร์อีกคนที่เหลือหรือไม่ สำหรับคนที่ไม่ค่อยจะเห็นคนตายต่อหน้าต่อตาอย่างวินแล้ว ยังคงทำใจยากอยู่แม้เรนเจอร์เหล่านั้นจะไม่ได้ตายจริงๆ ก็เถอะ

“เป็นผู้เล่นระดับ Sapphire Rank ที่พลาดท่าตายลงด้วยการติดเชื้ออะ เราเรียกพวกนี้ว่าพวกพิเศษ ยิ่งยศตอมมีชีวิตสูงเท่าไร ค่าความแข็งแกร่งหลังจากเปลี่ยนเป็นไอกิสก็จะสูงตามไปด้วย” ระบบให้ข้อมูล

เมื่อระบบพรรณนาถึงความโหดร้ายแล้ว วินรู้สึกว่าจะไม่ควรยุ่งกับผู้ติดเชื้อรายนี้ มันอันตรายเกินไป

“แล้วเราควรช่วยเขาไหม” วินยิงคำถามสุดท้ายไปแบบตรงเป้า

“ไม่ควรอะ” ระบบตอบทันทีแบบไม่ต้องคิดหรือประมวลผลเลย

4

ความช่วยเหลือ

‘ไม่ควรจั้นหรือ...ฮีม...เอายังไงดีนะ’ วินพยายามระดมมันสมองของตัวเอง คิดหาหนทาง ก็พบว่าเขาอยู่ในมุมสูงมากพอจะเห็นพื้นที่โดยรอบเพื่อหาความได้เปรียบสูงสุดได้

‘โอเค ถ้าทำอย่างนี้อาจจะพอช่วยได้’ หลังจากมองความเป็นไปได้แล้ววินก็ตรวจเช็คความพร้อมของอุปกรณ์ทันที ปลดล็อกปืน Black Mortal Plasma ประจุพลังพลาสมาจากรังกระสุนพลังงานไหลเข้าตัวปืนเป็นแสงสีฟ้าสว่างส่องประกาย

“คุณระบบ ผมขอเปิดใช้งาน Observer Bot หน่อย” วินเรียกใช้งานสก็ลล์ที่ตนเองเพิ่งอัปเดตมาใช้ประโยชน์ทันที และทันใดนั้นหลอดพลังงาน Energy ก็ลดลง 10 หน่วย พร้อมกับอุปกรณ์เก็บพลังงานที่ติดบนไหล่ขวาของเขาเริ่มฉายรังสีออกมา เบื้องหน้า ส่งท้ายด้วยกระบวนการทำให้แข็งตัวเป็นลูกบอลเหล็กกลมๆ เป็นอันเสร็จสิ้นภายใน 3 วินาที

“Observer Bot พร้อมใช้งานแล้วค่ะ” ระบบกล่าวเสียงใสเช่นเคยพร้อมกับที่กรอบหน้าจอล้ำสมัยมีนิเมบปรากฎเพิ่มขึ้นมาในมุมขวาของหน้าจอฮอโลแกรมหลัก โดยกรอบนั้นจะเชื่อมต่อกับดวงตาของ Observer Bot โดยตรง พร้อมความสามารถของอินฟราเรดที่มองเห็นมวลได้ชัดในที่มืด

“ช่วยไปเผ่าดูไว้ที่ทางขึ้นชั้นล่างหน่อยนะ” เมื่อได้รับคำสั่ง Observer Bot ก็บินไปด้วยความเร็วราว 120 กม./ชม.

“เอะละ ชั้นล่างปลอดภัยดีสินะ” วินเหลือบมองหน้าจอสถานะของผู้ตรวจการณ์ประจำตัว ก่อนจะตั้งปืนเข้ากับราวกำแพงคาดฟ้าพร้อมเล็งศูนย์

“เย็นไว้ เย็นไว้...อีกนิดหนึ่ง” วินพุดกับตัวเองเพื่อเรียกสมาธิ

“เอะละ เฮ้ย!! แกนะใช้ Burstpack เดียวนี้เลย!” ชายหนุ่มตะโกนสุดเสียงจนมากพอจะทำให้เรนเจอร์ผู้ไม่มีอะไรจะเสียเบื้องล่างทำตามอย่างว่าง่าย

เมื่อวินเห็นเป้าหมายหลักพุ่งขึ้นกลางอากาศแล้วก็ถนัดมือไปยิงรถยนต์ที่อยู่ข้างๆ กับไอกิสชนิดพิเศษ

ปัง! เสียงปืนดังขึ้น แล้วกระสุนพลาสติกฟ้าสว่าง 3 นัดก็พุ่งเข้าเป้า ซึ่งก็คือถังน้ำมันรถอย่างแม่นยำ ก่อให้เกิดการระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง

ตูม!!! ชั้นส่วนซากรถรถระจัดกระจายพร้อมกันที่เปลวเพลิงเผาผลาญร่างของไอกิส พื้นที่ด้านล่างปกคลุมไปด้วยกลุ่มควันโขมงสีขาว เรนเจอร์ผู้รอดชีวิตถูกแรงระเบิดอัดกระเด็นไปไกล แต่คงไม่ถึงตายเนื่องจากเจ้าตัวรีบบรรวมพลังที่เหลืออยู่หนีเข้าตรอกไปทันที

“วู้ ฮู้! สำเร็จ เข้าเป้าโตะซะ!!!” วินชูไม้ชูมือมองดูผลงานของตัวเอง ปรากฏว่าไม่มีอาการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตใดๆ ท่ามกลางเปลวเพลิงนั้น

“คุณได้รับฉายา Rookie Exploded” เสียงจากระบบดัดขึ้นพร้อมแสดงรายละเอียด ซึ่งการจะได้รับฉายา Rookie Exploded นั้นต้องสร้างความเสียหายให้ศัตรูด้วยแรงระเบิดแบบครั้งเดียว 5,000 หน่วย ส่วนความสามารถของฉายาคือ เพิ่มดาเมจสำหรับการโจมตีประเภทระเบิด 5 เปอร์เซ็นต์

“อือฮือ 5,000 ดาเมจนั่นหรือ ไม่ตายให้มันรู้ไปสิวะไอ้ปีศาจเอ๊ย” วินชูนิ้วกลางให้ก่อนที่กลุ่มควันสีขาวจะเริ่มจางหายไปให้เห็นร่างกายกำยำสูง 3 เมตรยืนนิ่งไม่ขยับเลือดไหลซิบๆ มีแผลลวกไหม้ตามร่างกาย ชุดเกราะที่สวมใส่ไว้เมื่อยังเป็นมนุษย์เสียหายยับเยิน ดวงตาบวมปูดสีแดงก่ำจ้องมองขึ้นมานบนดาดฟ้าชั้น 5 อย่างเอาเรื่อง

“ฮ่าๆ...อย่าบอกนะว่าแก...” วินหุบยิ้ม ทำหน้าเหยงทันทีเมื่อทุกอย่างไม่จ่ายอย่างที่เขาคิด ไอกิสพิเศษระดับแซปไฟร์คำรามกู่ก้องราวกับระบายความเจ็บปวดและวิ่งพุ่งมายังตึกของวินอย่างรวดเร็ว เป้าหมายหลักของมันตอนนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใคร

“เอาชี มาเลย ฉันเตรียมแผนสำรองสำหรับการหนีไว้แล้ว ไม่ได้กินฉันง่ายๆหรอกพอะ” วินทำใจดีสู้เสือ ถ้าเป็นไปตามที่เขาคาดการณ์ไว้ ไอกิสก็จะวิ่งขึ้นบันไดของ

ตึกนี้มา แต่ Observer Bot ของวินที่เฝ้าไว้จะเห็นมันเสียก่อน และเมื่อมันขึ้นมาถึง ดาดฟ้าของตึกนี้ วินก็จะไปอยู่ที่ดาดฟ้าของตึกฝั่งตรงข้ามด้วย Burstpack

“หลังจากนั้นเราค่อยหนีไปอย่างลอบยวลง มันคงตามไม่ทัน” มโนภาพภายในหัวของวินพูดเป็นสเตปอย่างมีแบบแผน ทุกอย่างคงจะราบรื่นเช่นนั้น แต่วินไม่ได้คิดเผื่อถึงความสามารถของไอกิในระดับสูง...

เสียงตึงตังอย่างต่อเนื่องที่เบื้องล่าง และได้ยินชัดเจนนขึ้นทุกที เมื่อวินชะงักมองลงไปก็พบไอกิสกำลังใช้มือทั้งสองเกาะกำแพงป็นขึ้นเหมือนอย่างรวดเร็ว ความแข็งแรงของมันมากพอที่จะทำให้กำแพงอิฐกลายเป็นรูที่จับเกาะได้

“เฮ้ย! บ้าแล้ว แข็งแรงเกินไปมัยยะเนี่ย” วินหน้าถอดสีทันที

“ไอกิสแบบพิเศษจะมีพลังกำลังมากกว่าปกติหลายเท่า อย่าว่าแต่เป็นตึก 5 ชั้นเลยล่ะ ต่อให้ปืนตึกสูงขนาดอิมพีเรียล แกรนด์ สเตจ ก็ทำได้ไม่ยาก” ระบบอธิบาย

“แล้วมาบอกตอนเนี่ยเนี่ยนะคุณระบบ ขอคุณมาก” วินเอ่ยประชดประชัน AI แสนรู้ อย่างนี้แยะแน่ ต่อให้เขาหนีไปอีกฟากหนึ่งได้ มันก็ตามไปทัน

“เฮอะ!” ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วนอกจากตั้งป้อมอยู่ข้างบนนี้ และทำให้มันขึ้นมาไม่ได้ เมื่อคิดได้ตั้งนั้นวินก็สาดกระสุนพลาสมาเท่าที่มีไปอย่างไม่มีอะไรจะเสีย

เสียงปืนดังขึ้นอย่างต่อเนื่องพร้อมแสงสีฟ้าสว่างพุ่งผ่านเนื้อไอกิสไป วินพยายามเล็งไปที่กล้ามเนื้อแขนอันแข็งแรงของมันเพื่อไม่ให้มันขึ้นมาได้

“ยากกก! ร่วงไปสิวะ ร่วงไป” วินตะโกนก้องขณะสาดกระสุนอย่างต่อเนื่อง

ไอกิสร้างหนา 3 เมตรค้ำรามล้นด้วยความเจ็บปวด มันชะลอการป็นขึ้นโดยยกมือข้างหนึ่งขึ้นรับกระสุนของวินไว้ เลือดสีแดงฉานไหลท่วมตัว ตุ่มบวมแดงหลายจุดตามร่างกายแตกออกดังโพละ

แก๊ก! ปืนไม่ทำงาน เนื่องจากพลังงานในรังกระสุนหมดลง กลไกการทำงานจึงหยุดหมุนและคายรังพลังงานว่างเปล่าไร้ประโยชน์ทิ้งด้วยระบบอัตโนมัติ เพื่อรอการบรรจุใหม่จากผู้ใช้งาน

“เวรแล้วไง” วินสายห้วมองอาวุธคู่กายอย่างหมดหวัง แมกซีนที่ให้มาในช่องเก็บก็เป็นของปืนกลเริ่มต้น ไม่สามารถใช้กับอาวุธประเภทพลังงานพลาสมาที่ต้องใช้กระสุนพลาสมาบรรจุได้เท่านั้น แน่หนอนว่าวินที่เพิ่งเริ่มเกมก็ไมรู้อะไรไปหามันที่ไหน

ไอกิระดับแซปไฟร์เห็นว่าศัตรูหยุดยิงแล้วก็เริ่มขยับร่างกายอย่างเต็มกำลัง

ถึงแม้ตอนนี้มันจะตัวลั่นเทาเนื่องจากได้รับบาดเจ็บหนักก็ตาม

“ไอห...นี่ก็ถึกซะเหลือเกินนะ” เมื่อทำอะไรไม่ได้ก็มีแต่ต้องหนี วินใช้ Burstpack พุ่งตัวออกจากตึกไปอย่างรวดเร็ว เป้าหมายคืออาคารฟ้าฝั่งตรงข้ามที่อยู่ห่างไปราว 200 เมตร

“ฮว้ากก!!!” ไอกิสคำรามอีกครั้งเมื่อเห็นเหยื่อกำลังจะหนีไป

ในขณะที่วินกำลังใช้ Burstpack ครั้งที่สองก็สามารถไปได้ครึ่งทาง

ตูมมม!!! ไอกิสถึบกำแพงตึกจนแตกก่อนจะพุ่งไปไกลพอที่จะคว้าตัววินเอาไว้ได้ถ้าหากเขาไม่ใช้ Burstpack ครั้งที่สาม แต่แค่นั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้วินเสียการทรงตัว

“หึบ...แบบนี้...ไปไม่ถึงแน่!!” วินเป็นคนวางแผนทำอะไรแบบพอดี ไม่เผื่อเหลือเผื่อขาด พอมีอุปสรรคขัดขวางแม้แต่ชนิดเดียวก็ทำให้เขาออกนอกเส้นทางได้...และมันก็เป็นอย่างที่เขาคิดเมื่อ Burstpack ครั้งที่สี่ไม่สามารถไปถึงที่หมาย แม้เขาจะพยายามเอื้อมมือคว้าไว้ก็ตาม

“ช่วยแล้ว ตายแหง!!” เหนือโหลออกมาตามร่างกายวินด้วยความตื่นตระหนก สารอะตรินาลินที่หลั่งออกมาตอนนี้คงไม่ช่วยให้เขารอดพ้นจากความสูงระดับตึก 5 ชั้นได้

“เหวอออ!!” วินหวีดร้องออกมาขณะที่ตัวเองดิ่งลงเวหา หัวใจเขาเต้นรัว ปากลั่น แม้เขาจะเคยสัมผัสความรู้สึกเฉียดตายมาบ้าง แต่เขาก็ยังรู้สึกว่ามันน่ากลัวทุกครั้งที่ต้องเผชิญ

“Alert!! Alert!!! ระบบทำการปรับสภาพแรงโน้มถ่วงภายในชุดเกราะที่ระดับสูงสุดพร้อมรับแรงกระแทกระดับ 7” ระบบแจ้งการเปลี่ยนแปลงสภาพชุดเกราะของเขา ตอนนี้วินเห็นแต่เพียงตัวหนังสือสีแดงแจ้ที่เลื่อนไปมาพร้อมกับเสียงเตือนภัยคล้ายไซเรนดังก้องอยู่ในหัว

ติงงง!!! วินกระแทกกับรถยนต์เมืองล่างอย่างรุนแรง สภาพร่างกายยับเยิน ส่งเสียงร้องดังไปทั่วบริเวณจากระบบนิรภัย

“อ๊ก...แฉ๊ก” วินพยายามขยับร่างกายที่ขณะนี้ปวดระบมไปทั้งตัวเนื่องจากชุดเกราะไม่สามารถรับความเสียหายไว้ได้ทั้งหมด และแรงกระแทกไม่น้อยถูกส่งผ่านมายังร่างกาย เขาสำหวัเล็กน้อยเนื่องจากตาได้รับการกระทบกระเทือนจนเบลอ

“Warning!! ชุดเกราะทุกส่วนได้รับความเสียหายมากกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ อุปกรณ์ Burstpack เสียหายหนักมากและใช้การไม่ได้ กรุณาหลีกเลี่ยงการปะทะหรือกระแทกด้วยค่ะ Warning! Warning!!!” เสียงร้องเตือนของระบบดังขึ้นอีกครั้ง มันก้องหูและทำให้เบลอยิ่งกว่าเก่าจนวินต้อสั่งปิดระบบ AI ของหมวกกลไว้ชั่วคราว

‘ต้อง...รีบหนี...แฮก’ วินเหน้อยล้าอย่างที่สุด พยายามประคองตัวเองลุกขึ้น เช่นเดียวกับไอกิระดับแซปไฟร์ที่ตอนนี้ก็ยิ่งพยายามลุกขึ้นมาเพื่อฆ่าเขา แม้ว่ามันจะบาดเจ็บเจียนตายจากการตกกระแทกแบบเต็มๆ ก็ตาม

กรีก! ดูเหมือนรังกระสุนสีฟ้าสว่าง 2 รังจะตกลงมาบนตักของวินที่กำลังจะทรงตัวยืน นั่นทำให้เขาต้องหันไปสนใจคนเบื้องบนที่โยนของสิ่งนี้ลงมา

“นายเป็นหนี้ชั้น กระสุนพลัสมา 2 ลูกแลกกับการฆ่าไอกิสพิเศษตัวนั้นซะ” คนที่ดูเหมือนจะเป็นผู้หญิงภายในชุดเกราะหารอบตัวกล่าวอย่างเย็นชา เธอยืนอยู่บนชั้นสองของตึกที่วินหวังจะกระโดดไปด้วย Burstpack

“เธอ...ทำไม...” วินพูดเสียงสั่นเครือและติดขัดออกมาอย่างไม่เข้าใจขณะที่คนในชุดเกราะกระโดดลงมาแบบสบายๆ พลันเท้าเกราะเหล็กขนาดใหญ่ก็กระแทกเข้ากับพื้นคอนกรีตจนเกิดรอยร้าว

“ไม่มีเวลาอธิบาย เรามีเวลาไม่มาก รีบจัดการมันก่อนที่มันจะจัดการนาย โอกาสสุดท้ายแล้ว” หญิงสาวตัดบท

พลันวินก็ได้ยินเสียงโหยหวนของเหล่าไอกิสตัวอื่นๆ ที่กำลังวิ่งมาทางนี้ เนื่องจากเสียงไซเรนของระบบนิรภัยรถข้างใต้ตัววินยังคงร้องไม่เลิก และแค่นั้นก็คงเพียงพอที่จะทำให้วินตื่นตัวและบรรจุกระสุนใส่ปืนอย่างรวดเร็ว

“ถ้าจัดการมันได้ให้ดึงชิปซิมโบลที่ห้อยคอมันออกมาด้วย นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการเป็นข้อแลกเปลี่ยน ห้ามลืมเด็ดขาด” คนในชุดเกราะเหล็กกำชับถึงเงื่อนไขที่ทำให้ตนยอมเสี่ยงเอาตัวเข้าแลก

“ฉันคงจะถ่วงเวลาให้นายได้สัก 1 นาที ถึงตอนนั้นถ้ายังฆ่าไม่ได้ก็ตายไปซะ”

อีกครั้งที่เสียงเย็นชาราวกับมีไอเย็นล่องลอยออกมานั้น ทำให้วินถึงกับต้องกลืนน้ำลายอีกใหญ่

5

ล้อมกรอบ

“เปลี่ยนเข้าสู่โหมดป้องกันเต็มกำลัง” เมื่อหญิงแปลกหน้ามายืนอยู่ในจุดโล่งกว้างกลางสี่แยกแล้วก็สั่งการระบบประจำตัวของเธอทันที พร้อมกันนั้นคลื่นพลังในร่างกายของเธอก็ไหลออกมาจากเครื่องจ่าย พลังงาน คลื่นพลังที่ออกมาขึ้นหน้ากถึงชั้นมองเห็นเป็นมวลอากาศรอบตัว และกดทับพื้นดินที่ยืนอยู่จนทรุดลงเป็นหลุมกว้าง... แต่แค่นั้นคงยังไม่เพียงพอที่จะรับมือกับไอกิสหลายร้อยตัวที่กำลังจะล้อมกรอบเธอ หญิงสาวในเกราะเหล็กจึงก้มลงเอามือทั้งสองป้องกันจุดสำคัญอย่างหัวและบริเวณลำตัวเอาไว้อย่างมิดชิดคล้ายเป็นลูกบอลเหล็กที่ไร้ช่องโหว่

“เข้าสู่สถานะ Energy Shield เรียบร้อย เพิ่ม 300 เปอร์เซ็นต์ ค่าเกราะป้องกัน และลดความเสียหายที่ได้รับลง 50 เปอร์เซ็นต์เมื่ออยู่ในสถานะนี้จะขยับไม่ได้จนกว่าจะยกเลิกการใช้งาน” AI ประจำตัวยืนยันการเปลี่ยนสถานะภาพ

“เริ่มปล่อยสาร Uninfected Hormone” เธอสั่งการต่ออย่างชำนาญก่อนที่สารสีเขียวจะถูกผลิตและปล่อยออกมาจากชุดเกราะหนานั้น มันเป็นควันทันเบาบางแต่ให้กลิ่นฮอริโมนะบริสุทธิ์ที่หลากหลาย ไร้ล่อไอกิสได้ทุกประเภท นั่นทำให้ไอกิสทั่วบริเวณพุ่งเข้าหาเธออย่างบ้าคลั่ง

ตึง!! ไอกิสตัวแรกพุ่งเข้ากระแทกเกราะของหญิงสาวอย่างเต็มกำลัง แต่กลับเกิดเพียงรอยขีดข่วน

“เกราะปีกขวาได้รับความเสียหายเล็กน้อย สภาพการป้องกันลดเหลือ 99

เปอร์เซ็นต์” เสียระบบแรงครั้งแรกก่อนที่ไอกิสนับสิบจะกระโจนเข้าจู่โจมทุกทิศ

วู้! ปืนพลาสมาหมุนทำงานขึ้นอีกครั้ง

“แฮก...แฮก” ลมหายใจอุ่นๆ พ่นออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน

วินเปิดใช้งานสกิลล์ Damage Amplifier พลั้พลังงานพลาสมาสีฟ้าที่บรรจุอยู่ที่แปรสภาพเป็นสีแดงอันเป็นสัญลักษณ์ของสกิลล์ เมื่อเข้าสู่ระยะแล้ววินก็ยกปืนขึ้นกระหน่ำยิงไปยังไอกิสที่พยายามลุกขึ้นทันที

เสียงปืนลั่นอย่างต่อเนื่อง ปลดปล่อยความบ้าคลั่งของผู้ใช้ไปพร้อมกับกระสุนพลาสมาสีฟ้าแดงสลั้กันไป

เมื่อได้รับความเสียหายอย่างหนัก ไอกิสก็ทรุดล้มไปอีกครั้ง ความพยายามเหือกสุดท้ายของมันคือการยกมือสองข้างขึ้นป้องกันใบหน้าและลำตัว แต่วินยังคงยิงกระหน่ำโดยไม่มีหยุดพัก เนื้อตัวไอกิสจึงพุนไปด้วยรูกระสุนที่เป็นแผลใหม่

แก๊ก! กระสุนพลาสมาแม็กที่สองหมดลงอย่างรวดเร็ว คิวินที่ปากกระบอกปืนลอยนุ้ยพร้อมกับที่ความร้อนของปืนเพิ่มขึ้น วินรีบบรรจุกระสุนใหม่อย่างรวดเร็วและรอดูท่าทีศัตรูที่ขณะหนึ่งคงเข้าแน่หนึ่งไปเสียแล้ว

‘มันตายรึยังวะเนี่ย’ วินคิดกลางเห็ง่อดก ถ้ามันตายแล้ววินก็เไม่อยากจะเสียกระสุนอันมีค่าไปโดยเปล่าประโยชน์ เขาจึงค่อยๆ ก้าวเข้าไปอย่างระแวดระวังจนประชิดตัวไอกิส เมื่อมองใกล้ๆ เช่นนี้แล้วไอกิสช่างดูน่าเกลียดอัปลักษณ์ยิ่งนัก เลือดที่ปนไปด้วยน้ำหนองไหลออกทั่วร่าง สังกลิ้นซากศพเหม็นเน่าอย่างรุนแรง

“โอว!!!” ไอกิสคำรามลั่นราวกับเรียกพลังเหือกสุดท้ายพร้อมกับที่มีมือคว้าเกราะไหล่ชวาวของวินอันเป็นอุปกรณ์กักเก็บแหล่งพลังงานสำหรับการใช้สกิลล์ต่างๆ

วินตะโกลั่นด้วยความตกใจก่อนจะยิงอัดใส่หน้าไอกิสโดยตรง “ตาย! ตาย!! ตายไปซะ!!!”

เลือดที่เป็นกรดอ่อ่นๆ สาดกระเซ็นเต็มร่างของวิน ก่อนที่ไอกิสจะเอนหลังล้มลงหนึ่งไปอย่างถาวร...ครานี้มันคงจะตายจริงๆ แล้ว

“แฮก...แฮก...บ้าที่สุด!” วินทิ้งตัวลงอย่างเหนื่อยอ่อนพลาสมาองไปยังเครื่องมือจ่ายพลังงานของเขาที่ถูกไอกิสบีบจนแตกหักเสียหายยับเยิน ใช้การไม่ได้จริงๆ แล้วไอกิสไม่ได้สิ่งที่เครื่องมือ แต่เป็นศิระษะของวินต่างหาก ทว่าสัญชาตญาณเอาตัวรอดทำให้เขาหลบพันไปได้อย่างหวุดหวิด ไม่เช่นนั้นสิ่งทีแตกสลายเมื่อครู่คงไม่ใช่

เครื่องจ่ายพลังงาน แต่เป็นกะโหลกของเขาแทน

“ความคงทนเกาะโดยรวมเหลือ 44...43...42...40...38...37 เปอร์เซนต์ เกาะปีกขวาพังลงแล้ว สถานการณ์ร้ายแยะ ควรเปลี่ยนสถานะโดยด่วน อันตรายระดับ 8!!!” ระบบแจ้งเตือนสถานการณ์ก่อนที่เล็บยาวแหลมคมของไอกิสจะแทงทะลุชุดเกาะเข้าถึงเนื้อหญิงแปลกหน้า

หญิงสาวร้องครางเบาๆ ออกมา เธอคิดว่านี่คงเป็นขีดสุดสำหรับเธอแล้ว

“เปิดใช้งาน Energy Push!!!” เธอตะโกนกร้องราวกับใส่พลังลงไปในลำคอ

โล่พลังงานรอบตัวหญิงสาวระเบิดออกอย่างรุนแรง ส่งเสียงกึกก้อง พลังกลุ่มไอกิสรอบๆ ก็กระเด็นกระดอนไปไกลหลายสิบลเมตร พื้นดินทรุดตัวลงอย่างน่ากลัว และค่าพลังงานของเธอกลายเป็น 0 ทันทีจากการใช้สปีลล์นี้

‘ไม่ชอบสปีลล์นี้เลย หูหนวกอีกแล้ว ให้ตายสิ พับผ่า’ เธอบ่นกับตัวเองระหว่างยกแขนซ้ายขึ้นไปถึงยังตักใกล้ตัว และยังป็นสลิงที่ติดกับข้อแขนไว้เพื่อหลบหนีเนื่องจากเธอไม่มี Burstpack เช่นเดียวกับหน่วยเรนเจอร์ เพราะน้ำหนักชุดที่มากเกินไป

กึ่ง!! ปลายสลิงแหลมคมทะลวงเข้าไปในคอนกรีตแบบง่ายตายพร้อมกับดึงตัวผู้ใช้ขึ้นไปอย่างแข็งแรงมั่นคง

“ฮว้ากกก!!” ไอกิสตัวหนึ่งกระโดดเหยียบบนหัวเพื่อนเพื่อใช้เป็นฐานในการกระโดดครั้งที่สองทำให้มันขึ้นไปสูงพอที่จะคว้าขาของเหยื่อเอาไว้ได้ และฝังกรามลงที่ชุดเหล็กไทเทเนียมหนา 20 มิลลิเมตรอย่างรุนแรง แม้จะไม่ทะลุแต่ก็ถือว่ากัดเข้า ด้วยความแข็งแรงระดับนี้ถ้ามันกัดซ้ำๆ อีกหลายๆ ครั้งก็จะเจาะชุดเหล็กเข้าไปได้ไม่ยาก

“เกาะกะ” หญิงสาวเอ่ยทิ้งท้ายเสียงเย็น ก่อนจะเรียกใช้ Hidden Blade ที่ซ่อนอยู่ใต้เกาะแขนออกมาตัดมือและคอของไอกิสทิ้งไป ทว่าสิ่งที่เธอสนใจตอนนี้คือเจ้าหนุมที่เธออุตส่าห์เอาตัวไปเลี้ยงช่วยจะทำสำเร็จหรือไม่ และเมื่อเธอหันไปมองก็พบว่าร่างของไอกิสพิเศษระดับแซปไฟร์นอนแน่นิ่งอยู่

เขาทำได้!!

“เฮ้!! นายนะรีบๆ เอาของมาแล้วหนีเร็วเข้า ฉันดันไม่ไหวแล้ว มันกำลังจะไปหานายยย!!!” เธอตะโกนแบบลากเสียงยาว เรียกสติของชายหนุมที่ดูเหมือนจะหลุดลอยไปชั่วขณะหนึ่งกลับมา

“หะ...ฮา!” เมื่อวินหันกลับไปมองก็พบฝูงไอกลิสที่กำลังวิ่งเข้าหาเหยื่อรายใหม่ที่สามารถจับต้องได้ เสียงร้องโหยหวนของพวกมันแลดูสิ้นหวังซะเหลือเกิน แต่ก็ไม่ใช่ว่าเวลาจะยอมแพ้ เขาก็มลงคร่อมร่างไร้ชีวิตที่เหม็นเน่าเพื่อดึงเอาสร้อยคอบรรจุชิปที่เรียกว่าชิปซิมไบโบลมาไว้ในมือ ก่อนจะรีบเฟ่นแนบแบบไม่คิดชีวิต

ระหว่างทางวินได้สั่งให้ Observer Bot ดูต้นทางเบื้องหน้า ซึ่งทางแยกซ้ายนั้นเต็มไปด้วยเหล่าไอกลิสที่กำลังวิ่งมา ส่วนข้างหน้าก็ยังคงเต็มไปด้วยไอกลิสเช่นกัน นั่นทำให้เขาเหลือทางเลือกทางซอยขวาเพียงเท่านั้น

“ไม่ได้นะ ทางนั้นมัน!...” หญิงแปลกหน้าตะโกนลั่น แต่ดูเหมือนวินจะไม่ได้ยินที่เธอพูดอีกแล้ว

“ฮา! ไม่จริง!” วินอุทานลั่นเมื่อเห็นกำแพงทรงสูง 6 เมตรกั้นไว้ และเมื่อหันกลับไปมองก็พบเหล่าไอกลิสกำลังตามมาอย่างกระชั้นชิด ไม่มีที่สำหรับถอยให้เขาอีกต่อไป

“เปิดระบบ เปิดระบบ! ฉันต้องการความช่วยเหลือ” เมื่อระบบเสียงไม่สามารถสแตร์ตได้ วินก็ใช้มืออันลั่นนั่งกดปุ่มกดเปิดสวิตช์ที่อาจจะจะมี และตอนนั้นเองที่อยู่ๆ โลโก้เกม U.I.D ก็รันขึ้นบนหน้าจอฮอโลแกรมที่ฉายอยู่ในหมวกกล

“การรันระบบเสร็จสมบูรณ์พร้อมเข้าสู่กระบวนการใช้งาน” ราวกับเสียงสวรรค์ดังออกมา

“ค่าความคงทนชุดเกราะได้รับความเสียหายอย่างหนัก ไม่สามารถเชื่อมต่อกับอุปกรณ์ใช้งานพลังงานได้ กรุณาหลีกเลี่ยงการปะทะ หาทันทีหลบซ่อน”

“เรื่องนั้นช่างมัน ตอนนี้นฉันต้องการใช้ Burstpack แค่นี้ก็ครั้งก็ยิ่งดี พอจะจัดให้ได้ไหมคุณระบบ!!” วินร้องเรียก จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเมื่อไอกลิสหลายร้อยตัวกำลังจะเข้าถึงตัวเขาในไมช้า

“ระบบกำลังตรวจสอบความเป็นไปได้”

“เร็วๆ...เร็วๆ หน่อย ขอร้องละ” ชายหนุ่มรื้อนรน นี้เขาเข้าเกมมาได้แค่ครึ่งชั่วโมงชุดเกราะก็อยู่ในสภาพและไม่มีชิ้นดี

“Error! เครื่องมือ Burstpack ถูกทำลายเสียหายเกินกว่าจะใช้การได้”

วินแทบลมจับเมื่อได้ยิน ที่ Burstpack พังถึงขนาดนี้คงเป็นเพราะตอนร่วงจากตึกสูง 5 ชั้นวินเอาหลังลง จึงทำให้อุปกรณ์ Burstpack ที่อยู่ด้านหลังได้รับความ

เสียหายสูงสุด

“บะ...บ้าแล้ว แบบนี้ฉันคง...”

“มี 1 รายการอัปเดต! ยินดีด้วย คุณได้รับการเลื่อนขั้นเป็น Silver Rank” ระบบกล่าวแจ้งพร้อมรายการอัปเดตส่วนต่างๆ แบบคร่าวๆ ตั้งขึ้นมาให้ฉันอ่าน

“ไ้บ้านนั้นคงไม่รอดแหงๆ” หญิงสาวที่ขณะนี้ยืนมองดูสถานการณ์อยู่บนตึกต่างๆ อย่างไม่อาจช่วยอะไรได้เพราะระยะไกลเกินไปพูดขึ้น

‘เดี่ยวค่อยลงไปเก็บชิปก็แล้วกัน คงต้องรอให้พวกไอกิสบริเวณนี้ซาลงก่อน’ เมื่อคิดได้ดังนั้นเธอก็โน้มตัวลงนั่งพักอย่างเหนื่อยอ่อนพร้อมกับเรียกใช้ไอเทมหุ่น Repair Bot ออกมาซ่อมแซมส่วนที่เสียหาย แม้ว่าจะไม่สามารถซ่อมแซมให้กลับคืนมาได้ 100 เปอร์เซ็นต์ แต่อย่างน้อยก็คงมากพอที่จะผ่านคืนนี้ไปได้

“ติด...คุณมีข้อความจากเพื่อนคะ ต้องการอ่านเลยหรือไม่” ระบบถามทำลายความเงียบชั่วขณะ

หญิงสาวไม่มีอะไรต้องทำอยู่แล้วนอกจากนั่งรอ จึงได้เปิดอ่านข้อความนั้น

ริน คุณอยู่ที่เซต 17 ใช่ไหม ผมเห็นคุณในหน้าต่าง ไอ.ดี.แมป ผมถูกพวกไอกิสล้อมที่ห้างสรรพสินค้า U Plaza เซต 17 ผมต้องการความช่วยเหลือ...ช่วยผมด้วย!

เมื่ออ่านเสร็จรินก็ปิดข้อความนั้นทิ้ง ไม่ได้สนใจใยดีเพื่อนหรือสมาคมที่เธอมีอยู่ในรายการเลยแม้แต่น้อย

“พวกอ่อนแอมันก็ต้องตายไปเป็นธรรมดาละนะ” รินกล่าวเสียงเยือกเย็นเช่นเคยขณะมองลงไปเบื้องล่างที่เต็มไปด้วยเหล่าไอกิสกว่าครึ่งพัน!

6

หลบหนีอย่างต่อเนื่อง

“นี่ก็ปาไป 15 นาทีแล้ว ทำไมไม่แยกย้ายกันไปอีกนะ” รินถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายระหว่างมองดูเบื้องล่างที่ยังคงนิ่งแน่นไปด้วยไอทึบกว่าครึ่งพันชั้นเดิม และไม่มีทีท่าจะลดลงง่ายๆ

“น่าเบื่อชะมัด”

เอี้ยด...! ลึนสุดคำพูด บานประตูคาดฟ้าก็ถูกเลื่อนออกซ้าๆ ทำลายความน่าเบื่อของรินไปทันที พร้อมกับที่หญิงสาวร่างบางสวมชุดเกราะหนาต้นตัว ปลอดภัยตาม Hidden Blade เตรียมรับมือการต่อสู้ทุกรูปแบบ

‘ไอทึบชั้นหรือ ไม่น่าเป็นไปได้ พวกมันไม่น่าเห็นเราข้างบนนี่’ สมองคิดไปต่างๆ นานา เมื่อยังไม่มีใครแสดงตอนที่มุมมืดตรงประตู รินเองก็ไม่ส่งเสียงเล็ดลอดออกไป เพราะถ้าหากเป็นไอทึบจริงๆ เสียงของเธอก็จะไปกระตุ้นพวกมันซะเปล่าๆ และหันไถ่นั้นเองมือหูดโถมข้างหนึ่งก็คว้าขอบประตูเอาไว้ท่ามกลางความมืดที่ยังคงบดบังใบหน้าผู้มาเยือนระหว่างก้าวขาออกมา

“เฮ้! เธอ...อยู่ตรงนั้นเองหรือ”

เมื่อพื้นเขตประตู แสงสว่างริบหรี่จากดวงจันทร์ก็มากพอจะทำให้เห็นผู้มาเยือนอย่างชัดเจน ซึ่งไม่ใช่ใครที่โหน วินนั่นเอง

“นาย...” รินเก็บ Hidden Blade ของเธอหลังจากที่เห็นว่าไม่มีอันตรายใดๆ

“นายรอดมาได้ยังไง” คำถามแรกเต็มไปด้วยความสงสัย ถ้าดูจาก ไอ.ดี. แมป

ของเธอแล้ว ทางนั้นเป็นทางตันแน่ๆ

“คือว่าตอนที่ฉันมุมผมได้เลื่อนระดับเป็น Silver Rank แล้วที่นี้...”

“อ่า...เรื่องนั้นไว้ก่อนเถอะ ไหน เอาของที่ฉันต้องการมาด้วยรีเพล่า” รินตัดบทเนื่องจากเธอไม่ได้สนใจเรื่องนั้นมากอยู่แล้ว ที่เธอต้องการตอนนี้คือชิปซิมโบลที่เก็บของก่อนตายจากผู้เล่นระดับแชปไฟร์เอาไว้ได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วน ซึ่งขณะนี้ผู้เล่นที่เลื่อนระดับเป็นแชปไฟร์นั้นมีน้อยมาก แม้จะผ่านมา 2 สัปดาห์แล้วก็ตาม

“แน่นอน...ขอบคุณมากที่ช่วยเหลือผม ถ้าไม่ได้เม็กกระสุนจากคุณ ผมคงตายแน่ๆ” วินยิ้มหน้าแหกพร้อมกับยื่นสร้อยคอชิปซิมโบลให้ริน

“มันคือการแลกเปลี่ยน” มือเหล็กหนาคว้าของที่ต้องการไว้ก่อนจะเปิดหน้าจอโฮโลแกรมขึ้นเชื่อมต่อระหว่างชิปทั้งสอง

“ขอภัยค่ะ ไม่สามารถเชื่อมต่อกับข้อมูลชิปภายในได้...เฉพาะผู้ทำความเสียหายสูงสุดแก่เอภิศระดับแชปไฟร์เท่านั้น” ระบบร้องเตือนเมื่อตรวจสอบข้อมูลที่ผ่านมาดาตาเบสแล้ว

‘ชิ! ไม่ได้จริงๆ ด้วยสินะ’ รินกัดฟันในใจก่อนที่จะหันมาจำใจยื่นมันให้ริน

“เอาไปสิ มันเป็นรางวัลของนาย...นายสมควรที่จะได้ ฉันแค่อยากรู้ว่านายเป็นคนที่ไม่ไว้ใจได้รีเพล่าก็เท่านั้น” รินเผยรอยยิ้มสุภาพออกมาพร้อมคำพูดแสนดูดี

“เธอ...ไม่เอางันรี ไม่เป็นไรแน่นรี” วินถามอย่างงุนงง

หญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ แทนคำตอบ

เมื่อวินรับชิปซิมโบลมาไว้ในมือ หน้าจอรบบก็แสดงการเชื่อมต่อระหว่างชิปทั้งสองทันที

“ตรวจสอบพบชิปซิมโบลระดับ [Sapphire] ต้องการเริ่มดำเนินการโอนถ่ายข้อมูลหรือไม่”

“หือ...ชิปซิมโบลมีไว้ใช้งานแบบนี้เองหรือเนี่ย ถ้าเราตายไป ของทั้งหมดในตัวเราที่เก็บไว้ก็จะเป็นของผู้ที่จัดการเราได้นั้นสินะ”

“ตกลง” วินตอบเรียบๆ สั้นๆ ก่อนที่ระบบจะโอนย้ายข้อมูลโอเทมภายใน

“Complete!! การโอนถ่ายข้อมูลโอเทม 50 เปอร์เซ็นต์ เรียบร้อยแล้วค่ะ” ระบบแจ้งผลเสียงใส

“50 เปอร์เซ็นต์” วินค่อนข้างแปลกใจเล็กน้อย “ไม่ใช่ว่าได้ทั้งหมดหรอกหรือ”

“เออละ เรียบร้อยแล้วใช้ไหม ที่นี้เอามันมาให้ฉันได้แล้ว” รินแค้นเสียงก่อนจะถือวิสาสะหยิบซิปซิมโบลในมือของรินมา และเตรียมเดินจากไปเมื่อหมดธุระแล้ว บางทีเธออาจจะลองไปที่ U Plaza เพื่อช่วยเหลือเพื่อนกระจอกๆ ของเธอเพื่อให้เป็นหนี้บุญคุณไว้ทวงในภายภาคหน้า

“เออเนี่ย แล้วไอเทมอีก 50 เปอร์เซ็นต์ที่เหลือละ มันจะเป็นยังไง” วินโพล่งถามออกไปอย่างไร้เดียงสา รวากับเพ็งหัดเดินภายในโลกแห่ง U.I.D

“ไอ้เหี้ยนะหรือ” รินจับสร้อยคอซิปซิมโบลหมุนไปมา สีเงินแพลทินัมของมันสะท้อนวาววับกับแสงสว่างของดวงจันทร์ แลดูมันเงาสวยงามไม่ใช่เน้อย

“ผู้ที่เปิดเอาไอเทมที่เหลืออีก 50 เปอร์เซ็นต์ ได้ก็คือเพื่อนหรือหัวหน้าสมาคมที่เจ้านี่สังกัดอยู่ระดับ Officer ขึ้นไปเท่านั้น มันก็เหมือนเปิดโอกาสให้ผู้ที่ตายไปแล้วมีโอกาสได้ไอเทมคืนบางส่วนจากช่องทางเหล่านี้”

“ถ้ามันเธอก็...” เมื่อรินพูดถึงขนาดนี้แล้ววินก็ถึงกับร้องอ้อเลยทีเดียว

“ใช่แล้ว อย่างที่นายคิดนั้นละ ฉันจะเอาไปขาย พวกที่สามารถเปิดเอาไอเทมส่วนนี้ได้ยอมจ่ายในราคาสูงพอดูเลยละนะ ยิ่งถ้าเป็นเจ้าของคนเก่าที่เข้ามาเล่นใหม่อีกครั้งละก็จะโก่งราคาขึ้นไปได้อีก” รินอธิบายก่อนจะเก็บมันลงในช่องเก็บของ

“เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณมากนะ ว่าแต่เธอพอจะมีกระสุนพลาสมาให้ฉันอีกสักถังไหม คือตอนนั้นแม่ก็กระสุนที่บรรจุอยู่เหลือแค่ 22/50 คอรั แล้วนะ” วินขูปืนทราฟกลางเช็กสภาพอุปกรณ์ ด้วยกระสุนเพียงแค่นี้ วินคงไม่รอดพ้นคืนนี้ไปได้แน่

“ทำไมฉันต้องให้หายด้วย กระสุนพลาสมา 1 รั้งราคาสูงกว่า 1,000 บาทซะอีก แถมมีแนวโน้มจะสูงขึ้นไปเรื่อยๆ” รินกล่าวหน้าตาย ขณะที่วินนั้นแทบจะช็อกกับราคากระสุนที่เขาใช้ไปอย่างบ้าคลั่ง

“ก็ไม่อยากจะพูดหรอกนะ แต่เป็นนายมันโคตรใช้กระสุนสิ้นเปลืองเลยละ”

คำพูดของรินแต่ละคำแทงใจดำวินเข้าอย่างจัง จนเขาแทบอยากจะย้อนเวลากลับไปประหยัดกระสุนในส่วนนี้เสียอย่างไรอย่างนั้น

“ว่าแต่นายรอดจากตรอกทางตันตรงนั้นมาได้ยังไง ฉันยังไม่รู้เลย” พลันหญิงสาวนั้นก็ถึงเหตุการณ์ก่อนหน้า ไม่ว่ายังไงมันก็น่าสงสัยอยู่ที่ที่เรนเจอร์สภาพยับเยินขนาดนั้นจะรอดจากการถูกล้อมกรอบมาได้ ที่จริงรินก็คิดว่าแล้วว่่าน่าจะเป็นเพราะ Burstpack แต่ฟังจากปากเจ้าตัวโดยตรงคงจะหายคาใจมากกว่า

“ถ้าเรื่องนั้นละก็ หลังจากที่ระบบแจ้งอัปเกรดเป็น Silver Rank แล้ว ปืนนี้ก็เหมือนจะพัฒนาไปด้วย ทำให้มันมีความสามารถแปรเปลี่ยนพลังงาน กระสุนพลาสมาให้ปล่อยคลื่นพลังอ่อนๆ ออกมาปกคลุมตัวผู้ใช้” วินพยายามอธิบายการทำงานของปืนเป็นรูปธรรม เพราะระหว่างใช้งานวินทำได้เพียงเคลื่อนไหวร่างกายเท่านั้น

“หมายความว่านาย...หายตัวได้!” น้ำเสียงของรินดูตกใจเป็นพิเศษ เนื่องจากเธอไม่เคยเห็นใครที่หายตัวได้มาก่อน

“อืม เธอจะว่าแบบนี้ก็ใช่ะ สำหรับความสามารถ Vanish ของปืนนี้ แต่เอาเข้าจริงๆ แล้วมันโคตรสิ้นเปลืองอย่างที่เธอว่าเลยละ 1 คอรัหายตัวได้แค่วินาทีเดียวเอง” วินหยิบปืนคู่กายตัวเองขึ้นมาประกอบการอธิบาย

“ขอดูหน่อยได้มั๊ย” รินถามพร้อมกับยื่นคำร้องขอดูไอเทมสวมใส่ในตัว

“หืม...ได้สิ” วินตอบตกลงก่อนที่หน้าต่างฮอโลแกรมภายในชุดของรินจะฉายขึ้นเป็นส่วนอุปกรณ์ที่แสนธรรมดาของผู้เล่นระดับบรอนซ์ ไม่มีอะไรโดดเด่นแม้สักอย่างเดียว นอกจากปืน Black Mortal Plasma Gun III

‘ความสามารถพิเศษระดับ Unique!! [Growth Weapon] งั้นหรือ!!’ เพียงแค่ระดับของความสามารถพิเศษก็ทำรินตกใจได้ เพราะนั่นหมายความว่าปืนนี้จะยังคงพัฒนาตัวเองขึ้นไปอีก

Bronze - Ignore Armor 50 เปอร์เซนต์

Silver - Special Skill [Vanish]

- Energy Regeneration + 2.5

‘อาวุธระดับ 9 ดาเมจ 328 ความสามารถเจาะเกราะ 50 เปอร์เซนต์ หายตัวได้ แถมเพิ่มค่าฟื้นฟูพลังงาน 2.5 ต่อวินาที...อาวุธบ้าอะไรกันเนี่ย!!’ รินเกิดอาการสั่นระรัวเหงื่อออกตามร่างกายเมื่อได้สัมผัสกับไอเทมระดับสูงขนาดนี้ ไม่แปลกใจเลยที่ไอหนูเพิ่งหัดเดินคนนี้จะฆ่าไอกิสพิเศษระดับแซปไฟร์ได้เพียงลำพัง ทั้งที่จริงๆ ต้องใช้คน 5-6 คนพร้อมการวางแผนที่ดีถึงจะจัดการมันได้

‘ถ้าเอาไปขายต้องมีคนยอมจ่ายเป็นลิบๆ ล้าน...ไม่สิ อาจจะร้อยล้านเลยก็ได้เพื่อไอเทมชิ้นนี้’ ความโลภเริ่มเข้าครอบงำหญิงสาว แต่ก่อนที่เธอจะลงมือทำอะไรก็เหลือบไปเห็นข้อความในบรรทัดสุดท้ายเสียก่อน

‘สถานะอาวุธ - ผูกติดกับ UID 11523982’

“หึๆ...ฮ่าๆๆ” รินเอามือก่ายหน้าผากพลางหัวเราะในลำคอ ก่อนจะอาศัยจังหวะที่วินเผลอปลดดาบ Hidden Blade ออกมาแทงเข้าไปที่ศีรษะเขาอย่างรวดเร็ว

วินรู้สึกได้ถึงความผิดปกติของรินจึงหลบคมดาบที่เหินเอาหมวกของเขาเป็นรอยลึกลับกว้างไปได้

ตึง!! ถึงกระนั้นเขาก็ไม่สามารถหลบหมัดเหล็กแข็งแกร่งที่พุ่งจู่โจมจังหวะสองเข้ามากลางห้องอย่างจังได้ มันทำให้วินกระเด็นไปชนเข้ากับกำแพงทางขึ้นดาดฟ้า

“อ้อก!” วินแทบจะคายของเสี้ยวออกมาทางปาก เขาถูกเน้นและปวดแปลบไปทุกส่วนของร่างกาย และไม่แน่ว่าซีโรคงอาจจะหักด้วย...เพราะความรุนแรงของหมัดเหล็กนั้นไม่ธรรมดา

“น่าเสียดายนะ ที่จริงฉันก็กะแค่จะปล้นอาวุธของนายไปเท่านั้น...แต่ด้วยสถานะผูกติดของอาวุธทำให้ฉันต้องฆ่านายซะตรงนี้” น้ำเสียงที่เข้ากับท่าทางเยือกเย็นของรินบ่งบอกให้รู้ว่าเธอไม่ได้ทำแบบนี้เป็นครั้งแรก

“เธอ...เอาอาวุธนี้ไปก็ขายไม่ได้ไม่ใช่รี” วินพยายามฝืนร่างกายลุกยืนขึ้น อาการปวดเล่นแต่กลับขึ้นมาอีกครั้งพร้อมความอ่อนล้าที่แทบจะทรงตัวไม่อยู่ เขาจะตายแบบนี้ทั้งหรือ...จะตายเพราะถูกหัวขโมยเจ้าเล่ห์เล่นงานแบบนี้หรือ!

“สถานะผูกติดอาวุธจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้ใช้เปิดใช้งานไอเทมชิ้นนั้นๆ เพราะฉะนั้นถ้าไม่ใช่มันก็คือของขายได้อยู่วันยังค่ำ” รินอธิบายบทเรียนสุดท้ายให้แก่วิน มันเป็นบทเรียนที่ไม่มีอะไรสวยหรูในโลกแห่งการแก่งแย่งชิงดีของ U.I.D

“นายไม่น่าหลบดาบของฉันเลยนะ กะจะให้ตายสบายๆ ไม่ต้องรู้สึกเจ็บปวดที่ถูกหักหลังอยู่แล้วแท้ๆ” รินเสะยืมพลางก้าวเข้าไปหาวินที่ยืนโง่เง่าคล้ายผู้ป่วยขาดเลือด สภาพแบบนี้ต่อให้หนีไปก็ไม่พ้นเงื้อมมือมัจจุราชของรินอย่างแน่นอน

“ก็ลอง...มาเอาให้ได้...ดูซี...ยายบ้า” วินกล่าวเสียงแหบก่อนจะเปิดใช้งานสกิลล์ Vanish พลันร่างกายของเขาก็ค่อยๆ เลือนหายไป

“ฮ่าๆๆ!! อย่างนี้สิ เยี่ยม! ยิ่งได้เห็นความสามารถพิเศษกับตาแบบนี้ทำให้ฉันยิ่งอยากได้มัน!” รินแทบจะทรนอช่วงเวลานั้นไม่ไหวแล้ว ช่วงเวลาที่เธอจะได้เกิดใหม่เป็นเศรษฐีในโลกแห่งความเป็นจริง

“ฉันรู้แล้วว่านายเหลือกระสุนคอร์แค้ 22 คอรั นายคงจะตายตัวได้แค่ 22 วินาที อย่างนั้นสินะ เอาสิ นายจะหนีไปทางไหนล่ะหือ” รินพยายามบ่อนความกลัวให้ฝังลึก

ลงไป ในจิตใจของวิน ซึ่งก็คือความตายที่เธอกำลังจะมอบให้เจ้าหน้าที่ใหม่ผู้ครอบครองอาวุธล้ำค่า

“ข้างล่างเต็มไปด้วยฝูงไอกลูกกว่าครึ่งพัน นายคิดว่าจะรอดตั้งหรือ จะหนีไปด้วยอะไรดีล่ะ ซากอุปกรณ์ Burstpack ใช้งานไม่ได้ของนายรี ออกมาเถอะน่า จันส์สัญญาว่าจะฆ่านายโดยไม่ให้เจ็บปวดแม้แต่หน่อย” วินพนคำพูดเยือกเย็นออกมาอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับเดินไปรอบพื้นที่ทางขึ้นตาดฟ้าที่ว่างเปล่า อันบ่งบอกว่าวินไม่ได้อยู่บริเวณนี้แล้ว

‘ลงไปข้างล่างนี้’ วินสังเกตเห็นรอยมือตรงราวบันไดทางลงไปชั้นล่าง แต่เธอก็ยังคงไม่ประมาทที่จะตามลงไป เพราะอาจเป็นอุบายหลอกล่อก็เป็นได้

“อีก 4 วินาที...3...”

แก๊ก!! เสียงเหยียบวัตถุบางอย่างสะท้อนขึ้นมาจากชั้นล่าง

“บิงโก!! มาจบเกมไล่จับอันแสนสั้นของนายกันเถอะ ฮ่าๆๆ” วินตะโกนราวกับผู้ชนะก่อนจะวิ่งลงไปชั้นล่างทันที!!

7

เสียค่า

รินตามเสียงลงมาอย่างรวดเร็ว แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น ด้านล่างนี้เป็นเสมือนชั้นเก็บของทำความสะอาด มีห้องสภาพทรุดโทรมอยู่ 3 ห้อง สิ่งของต่างๆ วางไม่เป็นที่ แลดูเก่าและเสียหายหนัก ส่วนบันไดหลักสำหรับขึ้นหรือลงตึกนี้อยู่ฝั่งตรงข้ามกับที่รินอยู่

“ออกมาเถอะน่า สภาพแบบนี้ขายไม่มีทางหนึ่งฉันได้” รินยังคงพูดกดดันศัตรูอยู่เป็นระยะๆ

“การดิ้นรนของนายมันสูญเปล่า ฉันรู้ว่านายอยู่แถวๆ นี้”

แก๊ก! ลึนคำพูดของริน เสียงคล้ายแก้วถูกเหยียบก็ดังขึ้นภายในห้องหนึ่ง รินเคลื่อนที่ช้าๆ ไปตามเสียง

“ฮว้ากกก!!!” ก่อนที่รินจะได้แถมประตูเข้าไป ไอซิสตัวหนึ่งก็กระโดดจู่โจมเข้าข้างหลังเธอเสียก่อน

“ไอซิส! บ้าเอ๊ย!” รินใช้ศอกกระแทกเข้าที่หน้าของมันจนร่วงลงพื้น ก่อนจะแทงหัวมันซ้ำด้วย Hidden Blade ของเธอ เพราะสีเงินหนาเป็นอนเลียดสีแดงปนเหลืองของน้ำหนักดูน่าขยะแขยง

“เปิดระบบการมองเห็นในที่มืดเดี๋ยวนี้เลย!” รินสั่งการระบบทันที ต้องยอมรับว่าเธอประมาทไปหน่อย ไม่คิดว่าจะมีไอซิสอยู่แถวๆ นี้ด้วย นี่แสดงว่าพวกที่อยู่ข้างล่างนั้นเริ่มขึ้นมาข้างบนกันแล้ว

‘6...ไม่สิ 7 ตัวเลยนั่นสิ’ รินมองสิ่งมีชีวิตเบื้องหน้าทั้ง 7 ตัวบริเวณทางขึ้นบันไดฝั่งตรงข้าม ที่กำลังเดินเข้ามาหาเธอช้าๆ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเสียงของเธอนั้นแหละที่เป็นตัวพามันมา แต่ด้วยความเร็วระดับนี้แสดงว่ามันยังไม่รู้ที่อยู่ของรินแน่ชัด เพียงแค่เดินมาตามเสียงเท่านั้น ความมืดยังคงช่วยบดบังเธอจากสายตาที่ดูเหมือนจะใช้การได้ไม่ถึง 50 เปอร์เซ็นต์ของพวกมัน

‘ถ้าพวกมันมีจำนวนเยอะขนาดนี้ เจ้าหนูนั้นไม่อาจจะลงไปยังชั้นล่างได้แน่’ รินคิดเหตุผลประกอบ ถ้าขนาดชั้นนี้ยังมีถึง 7 ตัว ข้างล่างก็คงมีมากกว่าราวๆ 2-3 เท่า ไม่มีทางเลยที่เรนเจอร์สภาพปางตายแบบนั้นจะฝ่าวงล้อมออกไปได้

แก๊ก! เสียงเดมดั่งขึ้นเป็นครั้งที่สามแล้ว

‘มันจะต้องอยู่ในห้องนี้แน่นอน รีบจัดการมันแล้วหนีดีกว่า แถวนี่ชักจะไม่ปลอดภัยขึ้นเรื่อยๆ แล้วสิ’ คิดได้เช่นนั้นแล้วรินก็ค่อยๆ แง้มประตูเข้าไปด้วยความเงิบเขียบที่สุด เพื่อไม่ให้ไปกระตุ้นไอกิสบริเวณนี้เข้า

“ฉันไม่มีเวลาเล่นกับนายมากนักหรอกนะ จบกันแค่นี้ละ” รินกระซิบกระซาบระหว่างเดินตรงไปยังหลังโตะตัวหนึ่งที่เธอคิดว่าวินจะต้องหลบอยู่ใต้นั้น พลันเสียงเดมๆ ก็ดังขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้มันดังอย่างต่อเนื่อง

แก๊ก! แก๊ก...แก๊ก!! เสียงเพียงแค่นี้ก็มากพอจะเรียกความสนใจจากเหล่าไอกิสรอบพื้นที่ให้เดินเข้ามาได้แล้ว รินรู้ดีจึงใช้มือเหล็กหนาที่เต็มไปด้วยพลังกำลังมหาศาลพลิกโตะไม้เก่าๆ ขึ้น ปรากฏเป็นวัตถุเหล็กกลมเท่าฝ่ามือที่กำลังกระแทกกับเศษกระจกใสจนเกิดรอยร้าวใกล้ปริแตก!

‘Observer Bot!! บัดชพ นี่เราโดนหลอกงั้นหรือ!!’ กว่ารินจะรู้ตัวว่าเสียท่าก็สายไปแล้วเมื่อ Observer Bot กระแทกเข้ากับเศษกระจกอย่างรุนแรงเป็นครั้งสุดท้าย เสียงกระจกที่แตกเป็นเสียงๆ กระตุ้นไอกิสทั้ง 7 ตัวให้มุ่งเข้ามาที่เป้าหมายเดียวกัน

ก๊อบ! รินใช้มือเหล็กหนาบีบ Observer Bot ตัวน้อยให้พังลงอย่างง่ายดายหลังจากที่มันถูกใช้งานครบตามจุดประสงค์ของวินเรียบร้อยแล้ว

“ฮ่าๆ...เล่นกันได้เสียดีนี่” รินกลายเป็นผู้ที่ถูกปิดล้อมเสียเองในสถานการณ์เช่นนี้ เธอชักอาวุธออกมาเตรียมพร้อมลุยเต็มที่

ไอกิสตัวแรกที่เต็มไปด้วยความบ้าคลั่งกระแทกประตูทรุดโทรมให้พังลงอย่างง่ายดาย ก่อนจะพุ่งเข้าจู่โจมรินอย่างรวดเร็ว!

“กำลังทำการฟื้นฟูสภาพชุดเกราะ 37...38...39 เปอร์เซนต์” เสียงใสของระบบภายในหมวกกลแจ้งความคืบหน้าแกววินที่ขณะนั้นนั่งอยู่ริมขอบตึก โดยมีหุ่น Repair Bot กำลังทำการซ่อมแซมอยู่ ต้องขอบคุณสัมภาระของผู้เล่นระดับแชมป์ไฟร์ที่เพิ่งได้มาจริงๆ ดูเหมือนจะต่ออายุให้วินได้ไม่น้อย

ขณะที่กำลังเพลิดเพลินกับบรรยากาศอยู่นั้น เงามืดของชุดเกราะเหล็กสูง 2 เมตรก็ปรากฏขึ้นที่ประตูทางขึ้นดาวฟ้า แม้จะมองไม่เห็นชัด แต่ก็พอรู้ว่ามันกำลังจ้องมองวินด้วยความโมโหถึงขีดสุด

“อ๊ะๆ ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะไม่ทำแบบนั้น” วินเบรกรการก้าวเท้าของร่างเหล็กไว้
ไม่มีเสียงตอบจากคู่สนทนา...ทว่าร่างเหล็กยังคงยืนอยู่ที่เดิม

“เธอคิดถูกแล้ว เพราะฉันวางกับระเบิดเอาไว้แถวนั้น 5 ลูก ถ้าเธอสู่มสู่มหัวเข้ามาละก็คงไม่สวยแน่” ถึงคราววินกุมเกมบ้างแล้ว

“ดูเหมือนเธอจะเจ๋งจัดในเกมนี้ไม่น้อยเลยนะ เธอคงจะรู้ลึทว่าหนึ่งในความสามารถสกิลล์ของเรนเจอร์ระดับ Silver Rank คือกับระเบิด” วินกล่าวถึงที่มาของกับระเบิดนั้นเพื่อความน่าเชื่อถือ เพราะถึงแม้ความสามารถนี้จะมีจริง แต่เขาก็ไม่สามารถใช้ได้ เนื่องจากเครื่องจ่ายพลังงานพังไปแล้ว

‘เยี่ยม! ได้ผลแฮะ’ วินคิดในใจ เขาเองก็ลุ่นอยู่ไม่น้อย เพราะความจริงแถวนั้นไม่มีกับระเบิดอยู่จริง

“และเธอก็คงรู้ว่าถ้าเธอเข้ามาแล้วเกิดกับระเบิดมันทำงาน พื้นที่รอบตัวเธอก็จะพังลง จากนั้นไอทิสเบื้องล่างจำนวนเท่าไหร่นะ...อ้อ...เกือบครึ่งพัน! ครึ่งพันเชียวนะ ที่มันจะเข้ามาดมทั้งเธอให้ไม่เหลือแม่แต่ซาก เธอคงไม่อยากจะให้เกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้นใช่ไหม” วินทำหน้าเสียวที่ค่อนข้างกวนโอ๊ย แต่กลับทำให้ศัตรูรู้สึกกดดันอย่างสูง

“เพราะงั้นก็หยุดอยู่ตรงนั้นหนึ่งๆ ซะ แล้วต่างคนต่างไป ระเบิดจะอยู่ตรงนั้นอีกประมาณ 8 นาที ป่านนั้นฉันก็คงหนีไปไกลแล้วละ” วินกำหนดเงื่อนไขอันจะทำให้เขารอดพ้น เพราะเครื่องมือ Burstpack ยังซ่อมไม่เสร็จ ให้ตายสิ ทำให้เป็นอย่างนี้ละ

“คุณระบบครับ กรุณาส่ง Repair Bot ให้ไฟกัสไปที่การซ่อม Burstpack โดยตรงเลยได้มั้ยเนี่ย” วินกระซิบกระซาบก่อนที่ Repair Bot จะเริ่มเน้นการซ่อมแซมอุปกรณ์ Burstpack เป็นอันดับแรก

‘โง่ตั้งนานเลยแฮะเรา ถ้ารู้ว่าเห็นเป็นจุดได้แบบนี้สิ่งไปตั้งแต่แรกแล้ว’ วินถอน

หายใจเอือกหนึ่งเมื่อนึกถึงความชั่วของสมองตัวเอง บางทีวันนี้เขาอาจจะใช้งานมันหนักเกินไปจนเกิดอาการหลงๆ ลืมๆ ไปแล้วก็ได้

“ยา...” หลังจากที่นั่งเฝ้าอยู่นาน เสียงเรี่ยๆ ไม่เย็นชาเช่นเคยก็ดังออกมาจากปากของคู่สนทนา

“เอายาปฏิชีวนะมาให้ฉัน!” น้ำเสียงลั่นเทาแต่ยังคงความแข็งกร้าวทำให้วินถึงกับสะดุ้ง

“ยาปฏิชีวนะ” วินทวนคำพูดของเธอ

“ดูเหมือนผู้หญิงคนนั้นจะติดเชื้ออะ เธอจะอยู่ภายใต้กฎเดียวกันคือเปลี่ยนเป็นไอกิสภายใน 4 ชั่วโมง มีเพียงยาปฏิชีวนะที่ถือเป็นของมีค่าทำได้ยากเท่านั้นที่จะช่วยเธอได้” ระบบอธิบาย

‘ยาปฏิชีวนะรี เราเองก็มีแค่หลอดเดียวชะด้วยสิ’ วินลำบากที่จะตัดสินใจทันทีแม้ว่ารินจะเป็นเพียงตัวละครในเกมเท่านั้น แต่ถึงยังไงก็ดูเลือดเย็นเกินไปที่จะปล่อยให้เธอให้ตาย

‘แต่เราจะช่วยคนที่คิดจะฆ่าเรานั่นหรือ’ วินหลับตาลง พยายามใช้สมาธิคิดไตร่ตรองเหตุผล

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ไม่มีใครพูดอะไรอีกแม้แต่หน่วย รินเองก็ดูเหมือนจะไม่ยอมพูดอะไรให้ตัวเองเสียเกียรติไปมากกว่านี้

“การซ่อมแซม Burstpack เสร็จสมบูรณ์สูงสุดที่ 75 เปอร์เซ็นต์ ประสิทธิภาพในการใช้งานลดเหลือเพียง 3 ครั้ง” ระบบแจ้งผลการทำงานปลุกวินให้ตื่นขึ้น ร่างหนาภายใต้ชุดเกราะเบาสภาพทรุดโทรมลุกยืนบิดขี้เกียจ ก่อนจะเรียกใช้งานช่องเก็บของและหยิบหลอดยาสีชมพูขึ้นออกมา

“อย่าเข้าใจผิดล่ะ ฉันไม่ชอบติดหนี้บุญคุณใคร เธอช่วยชีวิตฉันไว้แม้ว่าจะทำเพื่อผลประโยชน์ก็ตาม” วินก้มลงวางหลอดยาปฏิชีวนะไว้ตรงปลายเท้า ก่อนจะหันหลังให้และใช้ Burstpack หลบหนีไปที่ไหนที่ ซึ่งแน่นอนว่าหน่วยคอมแบตที่มีความคล่องตัวน้อยกว่าย่อมไม่มีทางตามทัน จึงทำได้เพียงมองแผ่นหลังวินที่พุ่งกระโดดหายลับตาไปเพียงเท่านั้น

22.32 PM

เขต 17 โรงแรมเบอร์กินส์ (Berkins Hotel)

หลังจากหลบหนีมาเกือบชั่วโมง วินก็หยุดลงบนตาดฟ้าโรงแรมเบอร์กินส์ที่ติดป้ายไฟหรรษา แม้จะดูเก่าชอมซอกก็ตาม และที่สำคัญกว่านั้นคือดูเหมือนไฟฟ้าของที่นี่จะยังคงใช้การได้อยู่ น่าจะมีเครื่องปั่นไฟสำหรับใช้งานเพื่อการอยู่อาศัย แม้ยังไม่รู้ว่าคนกลุ่มนี้ไว้ใจได้หรือไม่ แต่การอยู่ที่นี่คงปลอดภัยกว่าออกไปร่อนร่ายนอกในสภาพสวมชุดเกราะและอาวุธไว้กระสุนเช่นนี้

‘ดูเหมือนยายนั้นจะพูดจริงอยู่อย่างหนึ่งเรื่องความหายากของกระสุน กระสุนพลาสมานี่ละนะ’

วินคิดน้อยใจหลังจากตรวจลัมภาระของตัวเองแล้วไม่พบกระสุนพลาสมาแม้แต่อันเดียว นอกจากเงิน 2,620 USD Dollars แล้วส่วนใหญ่จะเป็นของใช้เอาตัวรอดอย่าง Repair Bot ของกินต่างๆ หรือไม่กี่พวกชุดอุปกรณ์ที่ไม่ตรงกับหน่วย ดูแล้วก่อนตายผู้เล่นน่าจะอยู่หน่วยคอมแบต แล้วก็ดูเหมือนจะมีส่วนผสมสำหรับการคราฟต์ไอเทมที่วินยังไม่เข้าใจระบบในส่วนนี้

‘หืม...พวกนี้น่าสนใจแฮะ’ วินเรียกหน้าต่างไอเทม 2 ชนิดที่เขาสามารถใช้ได้ออกมาอ่านข้อมูล อันแรกเป็นปืนพกกลักล่องยาวกว้างสี่ขา ดูเหมือนเป็นปืนซ็อตกันขนาดย่อม

ชื่ออาวุธ - *SS Revolver*

ระดับของอาวุธ - 3

ความเสียหาย - 105-805

ประเภทของกระสุน - *Shotgun Shell*

จำนวนกระสุนต่อแม็ก - 1 *Shell*

ความเร็วในการยิงสูงสุด - 1 นัดต่อวินาที

ความทนทาน - 58/75

ความสามารถพิเศษ - *Normal Effect [Splash]*

- 60 เปอร์เซนต์ *Splash Damage*

อุปกรณ์เสริมของอาวุธชิ้นนี้ - 0/1

สามารถปรับแต่งอาวุธชิ้นนี้ได้อีก - 3 ครั้ง

สถานะอาวุธ - ไม่ผูกมัด

'ความแรงขึ้นอยู่กับระยะใกล้ไกล ยิ่งได้ทีละนัดขึ้นหรือ ก็ยิ่งดีว่าไม่มีอะไรใช้
ละนะ' วินซึกแล้วพบว่ากระสุนที่มีอยู่ทั้งหมด 11 นัด พอให้ใช้ป้องกันตัวได้ ก่อนจะ
ดูไอเทมชิ้นต่อไปซึ่งเป็นหมวกสำหรับหน่วยเรนเจอร์โดยเฉพาะ

ชื่ออุปกรณ์ - [Unnamed] ILSF Wisely Helmet

ระดับของอุปกรณ์ - 5

พลังป้องกัน - 180

ค่าเกราะ - 500

ประเภทของอุปกรณ์ - หมวก

จำกัดอาชีพ - Ranger

ความทนทาน - 125/125

ความสามารถพิเศษ - Rare Effect [5 Ability]

- Night Vision System (มองเห็นในที่มืด)
- Target Lock System [30 Secs, CD 30 Mins]
(ล็อกเป้าหมายด้วยเรดาร์ 30 วินาที)
- Advanced I.D Map [Zoom mode, Improve
Detail] (อัปเดต I.D Map)
- Identified Item (ตรวจสอบไอเทม)
- Secondary พลังงาน[Max 50 Energy, CD 30 Mins]
(พลังงานสำรอง)

อุปกรณ์เสริมของที่ติดตั้งได้ - 0/1

สามารถปรับแต่งอุปกรณ์ชิ้นนี้ได้อีก - 5 ครั้ง

สถานะอาวุธ - ผูกติดผู้ใช้

'ผูกติดผู้ใช้ก็แล้วหรือเนี่ย' วินธอนหายใจอีกครั้งก่อนจะปิดระบบชัตดาวน์
หมวกเริ่มต้นไปเก่าแล้วเก็บมันลงช่องเก็บของ ก่อนที่จะใส่หมวกกลใบใหม่สีขาว ดู

ท่าทางแข็งแรงกว่าเดิมมากแทน และทันทีที่วินสวมหมวก ระบบก็ทำการรันอัตโนมัติ ด้านความเร็วประมวลผลก็ดูจะมากกว่า 2 เท่าได้ ทำให้ไม่นานนักหน้าจอฮอโลแกรมก็ฉายขึ้นพร้อมทำงานทุกส่วน

“ยินดีต้อนรับมาสเตอร์ ข้าคือ AI พิเศษประจำหมวกนี้ ที่ถูกตั้งความฉลาดของโปรแกรม ILSF ไว้ที่ 40 เปอร์เซ็นต์ ข้าให้คำแนะนำข้อมูลเกมส่วนต่างๆ แก่ท่านได้เกือบทุกอย่าง”

คำแนะนำเปิดตัวของ AI ดูมีชีวิตชีวาและไม่น่ารำคาญเท่าของหมวกระดับเริ่มต้น ทำให้วินถูกใจเป็นอย่างมาก

“ก่อนอื่นกรุณามอบชื่อที่จะติดตัวข้าไปตลอดกาล ไม่ว่าจะเปลี่ยนนายหรือไม่ก็ตามด้วยค่ะ” AI กล่าวเสียงใส

วินนึกคิดไปครู่หนึ่ง เพราะเขาไม่เคยคิดว่าจะต้องตั้งชื่อให้ใครมาก่อน “อืม...ชื่อไหนหรือ...เอาเป็น...เอล...”

“...เอลลาร์ก็แล้วกัน” ทันทีที่กล่าวจบ ระบบก็ทำการยืนยันตนเองและเปลี่ยนชื่อไอเทมเป็น [Ellar] ILSF Wisely Helmet

“เอลลาร์ยินดีที่ได้รับใช้ท่านค่ะ มาสเตอร์”